



Interviu cu Karol Cioma, trainer specializat în jurnalismul mobil și de televiziune

Ar trebui să ne gândim mai puțin la jurnalismul în sine și mai mult la a spune povești despre oameni

” Tehnologia este acolo, ne afectează viața, îmbrățișează-o sau rămii în urmă. | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro



/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro



Licența, o afacere de 150 de euro

Salut! Numele meu este Ovidiu Sava și sînt student în anul al III-lea la Facultatea de Litere. Peste o lună trebuie să-mi susțin licența și să-mi obțin diploma de absolvent. Partea proastă e că, deocamdată, nu mi-am pregătit nimic. Iar în calea către nota maximă nu stă doar acest zid, ci și cursurile pe care le-am mai sărit din cînd în cînd. Așa că, săptămîna aceasta am răsfoit grupurile de pe Facebook, paginile de pe Google și agenda telefonică în căutarea cuiva care să

scrie licența pentru mine. Iar piața nu este una goală. De la țepari care cer un avans și se fac dispăruți a doua zi, pînă la grupări dubioase care au membri în toate orașele universitare. Toți promit că lucrările sînt „neplagiate” și „de nota 10”, pentru aproape orice subiect la care mă pot gândi. Totuși, singurul capitol care nu se negociază nicăieri sînt banii. Iar cu aproximativ 150 de euro, pot demonstra la sfîrșitul lui iulie că am terminat o facultate. Cu 10! | PAGINA 5



ACADEMIA DE GARDĂ

Profesorul Mihail Voicu a fost ales președinte al Academiei Române, Filiala Iași

● acesta a fost propus de către fostul președinte, academicianul Bogdan Simionescu | PAGINA 2

PASTILA DE DUPĂ

Studentia printre așternuturi

● cearcafurile din cămin nu mai sînt apretate așa cum erau la „mama acasă”. Au cute, sînt cîrpice și zilnic ascultă povești noi | PAGINA 6

DE PE SCENA IAȘULUI

Festivalul filmului românesc i-a adus pe actori în public

● au participat nouă invitați din cinematografia autohtonă | PAGINA 12

Unele grupuri care realizează lucrări de licență oferă și prezentarea în PowerPoint.

EVENIMENT

Exit poll, ora 21.00 - PSD-PC-UNPR 43%



● conform ultimului exit poll încheiat la ora 21.00, prezența la vot, la nivel național, a fost de 32,16%, potrivit datelor furnizate de către Biroul Electoral Central | PAGINA 3

LUMEA PE JAR



Salvarea roșie împlinește 24 de ani

Potrivit unui studiu lansat anul acesta, SMURD se bucură de cel mai mare grad de încredere din partea românilor. | PAGINA 4

EDITORIAL

România în sînge

Sătul de procente și exit poll-uri, concluzia generală în urma alegerilor europarlamentare de duminică e că cei mai mulți români nu doar că nu au nici cea mai mică urmă de cultură politică, însă nu dispun măcar de un decodor de bun simț sau nesimțire. Pentru că alegerile într-o țară în care penalii din politică sînt atît de flagrante asta sînt, o probă de bun simț. Nu trebuie să te naști printre politologi să-ți dai seama că e penibil s-o trimiți pe Maria Grapini în Parlamentul European, femeie care nu știe să scrie corect în limba țării în care s-a născut – mi-e frică să mă gîndesc cum stă cu engleza -, și care evită cu perseverență să posteze pe rețelele sociale mesaje fără greșeli.

Alianța PSD-UNPR-PC a obținut un covîrșitor 41% sub care liderii mugurilor de simulacre de partide de dreapta se ascund în declarații în care-și ling rănile visîndu-se cumva învingători, în felul lor. Rezultatul mic obținut de PNL (14,92%) n-ar trebui să mire pe nimeni. Liberalii de bună credință și-au dat seama odată cu semnarea alianței USL că partidul lui Brătianu de mult nu-i mai reprezintă și s-au reorientat, dispersat, în alte părți, sau au stat acasă.

Elena Udrea își laudă PMP-ul ca fiind „cel mai important partid de Opoziție”, calificînd rezultatul de 6,7% obținut drept „o victorie”, chiar dacă se situează pe locul al patrulea. Udrea e un personaj șifonat, în care nu mai are încredere multă lume în afară de „plapuma de partid”, cei care votează cu cine trebuie indiferent de circumstanțe. Fără sprijinul (deloc în regulă, să nu uităm) lui Băsescu, PMP-ul s-ar fi scufundat mult sub linia de 5%.

Theodor Stolojan și băieții din PDL (11,82%) ar trebui să-i pupe picioarele Monicăi Macovei. Ea a făcut din aproape-defunctul partid soluția de compromis pentru mulți. Faptul că a fost un europarlamentar exemplar și că a contribuit considerabil la lupta anticorupție a convins mulți sceptici să pună ștampila pe toată lista PDL, urcînd cu cîteva procente sigure scorul portocaliilor.



Ioan STOLERU
redactor-șef adjunct
ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

Partidul-căpușă UDMR s-a mobilizat în a doua parte a zilei și a strîns un impresionant 7,1%. Impresionant și dezamăgitor pentru orice om cu capul pe umeri e rezultatul independentului Mircea Diaconu (5,91%); un om care a promovat desființarea ANI, aceeași agenție care-l declarase incompatibil în momentul în care îndeplinea în același timp și funcția de director de teatru și aceea de parlamentar și care are treabă cu politica cum am eu cu fotbalul. Dar nu e nimic, candidatul Antena 3 a dovedit că mașina de propagandă a lui Voiculescu e mai eficientă ca niciodată și că românii înțeleg democrația prin a vota talentul în orice alte domenii, și nu programul. Dacă trăia Sergiu Nicolaescu făceau o alianță și rupeau gura țîrgului electoral.

A doua dezamăgire e scorul mic (2,11%) obținut de Forța Civică, partidul lui Mihai Răzvan Ungureanu, una dintre cele mai decente, culte și cu bun simț prezențe din politica actuală românească. Nu-mi place să generalizez, dar comparînd cu covîrșitorul procent al partidului penaliilor, PSD, nu poți decît să te resemnezi la concluzia că românii sînt niște proști care-și merită soarta. Dar ca s-o cităm pe noua doamnă europarlamentar, „Doamne ajută!”. ■



Acesta este cadru didactic la
Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași.

Prof. univ. dr. ing. Mihail Voicu a fost ales președinte al Academiei Române, Filiala Iași

Acesta a fost propus de academicianul Bogdan Simionescu, fostul președinte al instituției.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Prof. univ. dr. ing. Mihail Voicu, membru corespondent al Academiei Române și cadru didactic al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași, a fost ales președinte interimar al Filialei din Iași a Academiei Române.

„Îmi voi face treburile care îmi revin în funcția aceasta, mai multe decât atât ce pot să fac? Am fost secretar științific și au fost destul de multe prilejuri în care am asigurat interimatul astfel încât, în linia mari, știu care sunt problemele și, sigur, nu rămâne decât să continui proiectele”, a declarat prof. univ. dr. Mihail Voicu.

Acesta a fost propus pentru ocuparea funcției de academicianul Bogdan Simionescu, care a cerut suspendarea din funcția de președinte al Filialei din Iași a Academiei Române și al Institutului de Chimie Macromoleculară „Petru Poni” din Iași, în urma numirii sale ca vicepreședinte al Academiei Române, la nivel național.

„Decizia a venit la solicitarea mea. Eu am cerut biroului prezidiului să fiu suspendat din funcția de președinte al filialei și de cea de director al institutului. Prezidiul a aprobat, iar atunci am propus ca filiala să fie condusă interimar,

pentru un an, de către domnul profesor Mihail Voicu”, a menționat acad. Bogdan Simionescu. Acesta a adăugat și că, întrucât nu există o procedură stabilită pentru viitoarele numiri, prof. univ. dr. ing. Mihail Voicu poate rămâne în funcție mai mult de un an.

Ca președinte al Institutului de Chimie Macromoleculară „Petru Poni” a fost numit Anton Airinei, care a ocupat funcția de președinte adjunct.

Prof. univ. dr. ing. Mihail Voicu este membru corespondent al Academiei Române din 2006. ■

AM AUZIT CĂ...

Țînțari la grătar

De săptămîna trecută avem un motiv în plus să mergem la pizzeria Mamma Mia de pe bulevardul Ștefan cel Mare. Nu doar pentru o felie mai grasă de pizza, ci pentru trăznaia anti-țînțari pe care au „botezat-o” cu cenușa insectelor nebănuitoare.

Ștampilăm cu spor!

Anul acesta, buletinul de vot nu s-a mai anulat dacă ai scris înjurături pe lista cu candidați sau dacă ai umplut foaia cu ștampile, dar numai una a fost în căsuța unui partid.

Probabil s-a hotărît asta din cauza numărului mare de voturi anulate în anii trecuți, care conțineau tot felul de sfaturi de călătorie pentru candidați.

Curaj de student

Într-unul dintre căminele din Tudor studenții au luat atitudine. Aceștia nu au mai rezistat după ce o oarecare Ana, rezidentă a celui cămin, și-a adus ciinele în cameră care, după spusele lor, miroase a „hoit”.

Au ținut să specifice, cu o scriitură nu tocmai caligrafică, faptul că detergentul și parfumul nu ajută la nimic. Le-a lipsit însă curajul de a-i spune în față și de aceea i-au scris pe o foaie pe care au lipit-o la intrarea în cămin. Ori e ciinele foarte mare, ori Ana foarte feroasă.

Un student de la „Cuza” duce România în finala FameLab din Marea Britanie



Bogdan Ghiorgiu a vorbit despre teoria Big Bang-ului.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Etapa națională a concursului de comunicare a științei FameLab a fost câștigată de un student de la Facultatea de Fizică a Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC). Competiția a avut loc pe 22 mai în București. Bogdan Ghiorgiu, student în anul I, a susținut o prelegere despre teoria Big Bang-ului, fără a se ajuta de prezentări Power Point sau alte astfel de mijloace. Juriul a ținut cont de acuratețea științifică, claritatea în exprimare și modul de captare a atenției publicului.

Studentul a câștigat etapa regională care a avut loc la Iași, pe 8 aprilie. Din juriu au făcut parte Gabriel Ivan, coordonatorul concu-

sului, prof. univ. dr. Daniel Condurache, prorector al Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) și asist. univ. dr. Ionuț Topală de la Facultatea de Fizică.

Anul trecut, etapa națională FameLab a fost câștigată de Alexandru Lucacs, tot de la UAIC, iar în 2009, de asist. univ. dr. Ionuț Topală.

Bogdan Ghiorgiu va reprezenta România în etapa finală a concursului care va avea loc în Marea Britanie, la începutul lunii iulie și la care vor participa reprezentanți din 24 de țări ale Europei. Concursul se află la cea de-a VII-a ediție și este organizat la Iași de British Council și UAIC. ■



Cei doi studenți câștigători, alături de profesorul coordonator.

Politehnica ieșeană reprezintă Europa de Est la Shanghai

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Doi studenți de la Facultatea de Inginerie Electrică, Energetică și Informatică Aplicată (IEEIA) a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași vor reprezenta Europa de Est la faza finală a concursului Digi-lent Design Contest. Aceștia au obținut locul I la etapa regională a competiției, care a avut loc pe 17 și 18 mai la Cluj-Napoca, cu proiectul „Autoscaling Impedancemeter”.

Din echipa câștigătoare fac parte Alin-Marian Adochiței și Sergiu-Alexandru Costenciuc, amîndoi studenți în anul al IV-lea, care au fost coordonați de prof. univ. dr. ing. Liviu Breniuc. „Noi am construit un aparat care măsoară parametrii electrici ai unui circuit electric și anumite elemente pasive de circuit. În urma rezultatelor măsurătorilor, acesta ne afișează mai multe caracteristici ale elementelor măsurate. Realizarea proiectului a durat din ianuarie pînă acum o săptămînă”, a explicat Alin-Marian Adochiței.

La concurs au mai participat alte trei echipe de la IEEIA, dintre care două au fost coordonate tot de prof. univ. dr. ing. Liviu Breniuc, iar una de conf. univ. dr. ing. Cristian Gyöző Haba. Studenții Sebastian Pascu și Mariu Carp au obținut premiul „Microchip Award”, cu proiectul „Smart Storm Hunter”, Cezar Pristavu s-a înscris la concurs cu proiectul „GSM & GPS Car Diagnosis System”, iar echipa formată din Andrei Anghel și Eusebiu Burlacu a realizat proiectul „Biker Assistant”.

Etapa finală a competiției internaționale de design al produselor hardware va avea loc la Shanghai. Concursul se află la cea de-a X-a ediție și este adresat studenților pasionați de electronică, inginerie electrică și design hardware. ■

Teatrul de la Fix e contemporan

Festivalul de Teatru Contemporan „ContemporanIS” va avea loc în perioada 26 - 28 mai, iar pe parcursul evenimentului sînt programate șapte spectacole. Primul dintre acestea, „Cel mai frumos roman din lume”, va avea loc luni, la Teatru Fix, începînd cu ora 17.00. Reprezentația Teatrului „Unteatru București” este regizată de Alexandra Penciu. Singurul spectacol care nu va avea loc la Teatru Fix este „Sub Pămînt. Valea Jiului după 89”, de David Schwartz, programat tot luni, începînd cu ora 19.30, în Sala Uzina cu Teatru.

Aceasta este cea de-a VI-a ediție a festivalului, organizat de Asociația Contemporanis. Intrarea este liberă. (C. D.)

Crosul universitar i-a pus pe ieșeni pe fugă

La Crosul Universitar „Fuga la ștafetă”, ce a avut loc vineri, 23 mai, au participat 200 de studenți, care au parcurs circa 2,5 kilometri, pe traseul Piața Palatului – Hala Centrală – Str. Sfântul Lazăr – Podu Ros – Piața Palatului. Competiția a fost deschisă de un meci de scrimă al sportivilor de la Clubul Sportiv Municipal (CSM) Iași.

Atît primii trei băieți, cît și primele trei fete care au trecut linia de start au fost premiați. Cel care a trecut linia de finish primul a fost Ionuț Roman, dar acesta a trebuit să cedeze medalia de aur pentru că nu a îndeplinit una dintre reguli și anume aceea de a fi student. Astfel locul al III-lea

a fost cîștigat de Bogdan-Alin Niculi și Alexandra Juncu, locul al II-lea de Mihai Lupașcu și Simona Anastasiu, iar locul I a fost ocupat de Florin Damian, student la Universitatea Alexandru Ioan Cuza (UAIC) Iași și de Ioana Berbec, de la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF) Iași.

„Este prima oară cînd organizăm un cros universitar aici, iar răspunsul studenților a fost unul pozitiv și au primit competiția cu foarte mult entuziasm. Cu siguranță o să organizăm un cros și anul viitor”, a declarat Ionuț Ene, coordonatorul evenimentului.

Finala va avea loc pe 31 mai la Craiova, unde vor participa și cei doi câștigători ai locului I din Iași. Crosul Universitar „Fuga la ștafetă” este organizat de asociația Student Sport. (A. M.)



Spre deosebire de alegerile din 2009, în 2014 s-au prezentat la vot mai mulți alegători.

Exit poll, ora 21.00: PSD-PC-UNPR 43%

La Iași s-a înregistrat o prezență la vot de 23,40%, fiind printre județele cu cei mai puțini votanți din țară.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

În urma rezultatelor alegerilor europarlamentare făcute publice de Centrul de Studii și Cercetări Infopolitic duminică, la ora 21.00, alianța formată din PSD, PC, UNPR va trimite cei mai mulți europarlamentari la Bruxelles, conducând în sondaje cu 43%. PNL a obținut 14% din voturi, PDL 12%, UDMR 6%, PMP 7%, iar Mircea Diaconu, candidat independent, a fost votat de 4% dintre cetățeni, fiind primul sub pragul electoral.

Președintele Traian Băsescu a declarat la ieșirea de la urne, citat de Mediafax, că a votat pentru un partid nou și i-a sfătuit pe români ca, dacă nu își găsesc opțiunile pe listă, atunci să își anuleze votul. Premierul

Victor Ponta a afirmat, potrivit gandul.info, că începând de luni, liderii PSD sînt „dispuși să se așeze la masă cu liderii PNL care doresc refacerea USL, aceștia spunînd că ar trebui să plătească cei care au jucat la poker soarta Uniunii și au pierdut la cacealma”. Prezența la vot, la nivel național a fost, pînă la închiderea urnelor, de 32,16%, conform datelor comunicate de Biroul Electoral Central. Din totalul alegătorilor, 28,69% au fost din mediul urban, iar 36,88% din cel rural.

Oltul, frunțaș la urne

Cea mai ridicată prezență a fost înregistrată în Olt, acolo unde au

votat 46,57% dintre alegători, urmată de Ilfov, Mehedinți, Teleorman și Giurgiu. Ieșenii au mers la vot în proporție de 23,40%, printre cea mai scăzută prezență la urne din țară. Alte județe în care media de participare la alegeri nu a atins 30% sînt Tulcea, Ialomița, Timiș și Vaslui. Liderul PNL, Crin Antonescu, a afirmat că „prezența nu a fost una masivă, ne așteptam la acest lucru, din păcate. Nici în Europa după toate estimările de pînă în acest moment nu avem o prezență masivă. Din păcate, media de prezență românească este simțitor sub media europeană. Credem că ar fi trebuit să fie invers, pentru că România este o țară care are mai mult de așteptat de

la politicile europene”.

Cristian Adomniței, președintele Consiliului Județean Iași și liderul PNL Iași, a declarat pentru Mediafax că „este esențial să iasă lumea la vot. Nu poți, dacă ai multe voturi în spate, să mergi la Bruxelles și să nu-ți faci treaba cum trebuie. Eu am votat cu cei care sînt cei mai buni, nu cu niște oameni care apelează la drujbă”. Primarul Gheorghe Nichita, președintele PSD Iași, a menționat, la ieșirea de la urne, că a votat pentru „o Europă împlinită și pentru un Iași prosper”.

În 2009, prezența la alegerile europarlamentare a fost, la nivelul țării, de 27,2%. Atunci, la Iași, alianța PSD - PC a obținut majoritatea de voturi cu 37%. ■

Studentii francofoni au colorat campusul Titu Maiorescu

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Peste 1000 de studenți au participat la evenimentele organizate săptămîna trecută în cadrul festivalului „Zilele Studentului Francofon” (ZSF). Începînd de miercuri, 21 mai, pînă pe 25 mai, tinerii au putut lua parte la aproximativ 15 activități organizate de Asociația Studenților Francofoni (ASFI) din Iași.

Una dintre noutățile ediției din acest an al evenimentului a fost „Colorează pașii studenției tale” în cadrul căruia ASFI, împreună cu

mai mulți artiști locali au pictat Campusul „Titu Maiorescu”. Astfel, fîntîninele, băncile și pubelele din fața „La Balena” au fost vopsite în grafitti, în timp ce pe fațada balcoanelor de la căminele C6, C7 și C8 au fost desenate chipurile lui Alexandru Ioan Cuza, A. D. Xenopol sau Titu Maiorescu.

„Sîntem foarte mulțumiți de modul în care a evoluat proiectul nostru pînă acum. A atins cel mai înalt nivel, festivalul fiind făcut în mod special pentru studenți, în

rîndul cărora am avut parte de o receptivitate foarte mare” a declarat Lorena Coșman, de la Departamentul Relații Externe al ASFI.

În cele cinci zile ale ZSF au mai fost organizate activități precum teatru pe butoaie, un concert de muzică folk la care a fost prezent și Adi Beznă, activități sportive (fotbal, tenis de masă, șah, curse cu saci) sau o vînătoare de comori.

Evenimentul s-a încheiat cu „Gala ZSF”, în cadrul căreia cei mai harnici dintre voluntarii ASFI au primit distincții și premii. ■



Unul dintre evenimente a fost teatrul pe butoaie.

O săptămîină de filme, în șapte limbi

Șapte țări și culturi vor fi reprezentate la Festivalul de Muzică și Film în aer liber „Multicolor”, care se va desfășura între 26 mai – 1 iunie, pe esplanada Casei de Cultură „Mihail Ursachi”.

Muzica și filmele sînt reprezentative pentru Germania, Grecia, Marea Britanie, Norvegia, Austria, Italia și România. În prima zi a evenimentului, va fi proiectat filmul german „Poll”, începînd cu ora 21.00. De asemenea, în librăria Avant Garde – Librarium va fi amenajat un

spațiu dedicat unor autori din țările reprezentate la festival, iar cărțile expuse vor putea fi cumpărate cu o reducere de 10%.

Festivalul „Multicolor” se află la cea de-a VI-a ediție și este organizat de asociațiile Inițiativa Erasmus Iași și AsdMARK. (C. D.)

Studentii de la „Petre Andrei”, în vizită la Sighet

28 de studenți de la Universitatea Petre Andrei (UPA) din Iași, împreună cu cadre didactice de la Facultățile de Științe Politice și Drept

au vizitat marți, 20 mai, Memorialul Victimelor Comunismului și al Rezistenței de la Sighet, unde a avut loc dezbaterea „Centenarul Corneliu Coposu” aflată la cea de-a XI-a ediție.

„Am plecat de luni din Iași și în prima zi am fost la Mînăstirea Rohia cu prilejul dezbaterei «Nicolae Steinhardt, un democrat fericit». În următoarea zi ne-am dus la Sighet unde l-am cunoscut pe Ioan Iolban, cel care a fost implicat direct în refacerea Memorialului”, a precizat lect. univ. dr. Georgeta Condur la Facultatea de Științe Politice și Administrative.

Vizita la Memorialul din Sighet face parte din proiectul „După 25 de ani. Comunismul în Europa de Est”. (L. C.)

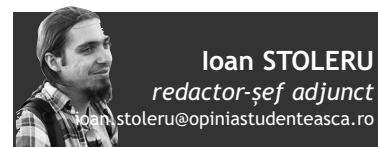
ȘAH-MAT

Bîlciul de-aici și războiul din vecini

Deși au fost în mare parte ignorate de presa românească, eclipsate fiind de europarlamentarele de la noi, alegerile de peste drum de duminică trecută au fost, poate, la fel de importante pentru Europa și cu siguranță pentru politica internațională. Mă refer bineînțeles la Ucraina, unde a fost ales noul președinte, după căderea lui Victor Ianukovici, cel care prin atitudinea sa antieuropeană și prorusă a atras mînia populației și a sfîrșit așa-numitul „Euromaidan”, protestele noiembrie 2013 – februarie 2014.

Conform ultimului exit poll la ora la care a fost scris textul ăsta, cîștigător din primul tur e Petro Poroshenko, care s-a poziționat de partea Euromaidanului, cu o atitudine relativ moderată. „Vom pune capăt războiului și vom refăce țara. Vrem alegeri parlamentare în acest an și nu vom recunoaște niciodată ocupația rusă din Crimeea”, a spus acesta duminică seara. Fără alegeri parlamentare, tensiunile dintre el și actualul Parlament, format din partide care au susținut Maidanul și parlamentarii lui Ianukovici, pot destabiliza și mai tare țara.

Se spune că popoare sau oameni în mod normal dezbinăți se unesc în fața pericolului și cam asta s-a întîmplat cu ucrainenii ca reacție la acțiunile din ultima vreme ale Rusiei. Într-un interviu acordat ziare.com, Cristian Ghinea, directorul Centrului Român pentru Politici Europene, povestește despre „11 comunități evreiești care de obicei își scot ochii între ele. Agresiunea le-a unit și ne-au spus că ele depun mărturie că Ucraina e un stat tolerant, nu e un stat fascist cum spune Putin, că anul trecut au fost de aproape 20 de ori mai multe incidente antisemite în Franța decît în Ucraina”.



Ioan STOLERU
redactor-șef adjunct
ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

Agresiunea și propaganda lui Putin, care și-a închipuit că poate să-și însușească Ucraina, sau măcar o parte din ea, ca un bun care-i aparține prin moștenire, au sfîrșit mînia poporului de la nord de Marea Neagră.

Fără să mire pe nimeni, votul la care au fost prezenți și 1200 observatori OSCE a avut parte și de incidente, separatiști pro-rusi amenințînd cu împiedicarea procesului electoral. Ministrul ucrainean de Interne, citat de Interfax Ucraina, a anunțat că o persoană a murit și una a fost rănită într-un incident armat din orașul Novoaidar din Lugansk. Un grup de separatiști au încercat să fure buletine de vot, întîmplare care-a fost urmată de un schimb de focuri între aceștia și o unitate anti-tero.

I-aș invita pe toți euroscepticii din ultima vreme la o plimbare prin Kiev, poate chiar prin zonele estice ale Ucrainei. Să vadă cum arată o țară prea mult în sfera de interes a Rusiei și care nu e membru NATO. Oricît de dezamăgiți am fi de rezultatele alegerilor de la noi, ce se întîmplă aici e încă o glumă. Peste graniță fierbe un nou război rece la care românii sînt stupid de indiferenți. ■

Salvarea roșie a românilor împlinește 24 de ani

Serviciul s-a înființat la Târgu Mureș.



Potrivit studiului Confido, lansat luna trecută de Institutul Aspen România, Serviciul Mobil de Urgență, Reanimare și Descarcerare (SMURD) este instituția care se bucură de cel mai mare grad de încredere din partea românilor. Cu un procent de 83% din totalul de 100%, SMURD conduce detașat în top, fiind urmat de către spitalele private și de serviciul de ambulanță. Ideea realizării unui sistem de gestionare al urgențelor aparține doctorului român de origine palestiniană Raed Arafat, în prezent secretar de stat în cadrul Ministerului Afacerilor

Interne (MAI), respectiv coordonatorul Departamentului de Intervenții în Situații de Urgență din interiorul MAI. Potrivit Legii nr. 95 din 14 aprilie 2006, SMURD este un serviciu public integrat fără personalitate juridică, care funcționează în cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență (IGSU). La SMURD lucrează personal medical angajat al spitalelor pentru echipajele de terapie intensivă mobilă și salvare aeriană, pompieri angajați ai IGSU din cadrul MAI și piloți angajați ai Unității Speciale de Aviație din cadrul aceluiași minister.

de Iulia CIUHU | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

Povestea SMURD a început în septembrie 1990, sub numele de SMUR (Serviciul Mobil de Urgență și Reanimare), atunci dr. Raed Arafat a pus pe picioare la Târgu Mureș un sistem de urgență ce funcționează și în alte țări, precum Germania, Franța, Finlanda, Luxembourg, SUA, Canada sau Japonia. Acesta presupunea deplasarea unui echipaj medical, coordonat de către un medic pregătit în domeniul anesteziei și terapiei intensive, acolo unde se afla un pacient în stare critică, în vederea acordării acestuia primului ajutor. Sistemul funcționa în totalitate cu personal voluntar, studenți ai Facultății de Medicină de la Universitatea de Medicină și Farmacie de la Tg. Mureș și voluntari ai Crucii Roșii. La început, se spune că medicul Raed Arafat se deplasa cu automobilul propriu la intervenții, un Opel Kadett, iar pacienții erau transportați de o autosanitară a Serviciului de Ambulanță pentru că singura mașină care se afla în do-tarea serviciului nu putea transfera bolnavii.

Abia anul următor, în urma unei donații din Germania, SMUR a

primit prima ambulanță de reanimare, cu care reușea nu doar să resusciteze pacientul, ci să-l și transporte în secția de primiri urgențe a spitalului. Tot în 1991, serviciul a început să colaboreze cu Grupul de Pompieri Militari Mureș, instituție care a asigurat conducători auto pentru ambulanța SMUR, dar și pregătire specializată pentru personalul medical. Astfel, sistemul de urgență de la Târgu Mureș se aliniaza modelelor europene în care pompierii sînt implicați în acordarea asistenței medicale și practic din acest moment serviciul se află, pe de o parte, sub coordonarea Clinicii de Anestezie Terapie Intensivă și, pe de altă parte, sub coordonarea Grupului de Pompieri Militari.

„Serviciu de urgență” cu sprijin englezesc

Activitatea SMUR în 1992 este marcată de colaborarea cu serviciile similare din Marea Britanie și Norvegia. Primul dintre ele, acordă pregătire pompierilor în noi domenii de intervenție, cum ar fi descarcerarea și preluarea victimelor din accidente chimice, iar Crucea Roșie Norvegiană din localitatea Sauda a dotat serviciul român cu ambulanțe și echipament medical. După pregătirea voluntarilor de către instructori germani, olandezi și americani, Ministerul Sănătății a declarat sistemul din Târgu Mureș, prin Ordinul nr. 1094 din 5 noiembrie, Centru Pilot Național. Noul statul

a împiedicat dispariția SMUR în anii 1993-1997, perioada în care serviciul s-a confruntat cu contestații care ar fi putut duce la oprirea activității sale.

Dar, odată cu deschiderea camerei de reanimare de la Spitalul Clinic Județean Târgu Mureș care avea rolul de a continua același tip de îngrijire medicală pe care o acordau voluntarii SMUR, serviciul începe să se „așeze”. Astfel, dacă pînă atunci SMUR acorda îngrijiri doar în fază prespitalicească, cu ajutorul Serviciului de Urgență a Spitalului Regal din Edinburgh, activitatea acestuia s-a extins și în spital. Potrivit informațiilor de pe site-ul oficial al serviciului, această dezvoltare a redus mortalitatea din spital cu aproximativ 50%. În plus, modelul propus de SMUR, care devine din 1993 SMURD, este extins și în alte orașe, Oradea și Sibiu fiind primele stații care au adoptat modelul de la Târgu Mureș. Centrul pilot al serviciului a fost și locul în care s-a construit primul departament de urgență, după modelul american și cel britanic. „Serviciul de Urgență” a fost realizat cu sprijin englezesc și a presupus implicarea armatei, a jandarmilor și a pompierilor pentru amenajarea sa. Ulterior, dezvoltarea serviciului s-a realizat prin participarea la cursuri intensive de pregătire și instruire a tuturor medicilor și asistenților urgențiști din diferite regiuni ale țării care s-au prezentat la centrul din Târgu Mureș.

În total, peste 300 de persoane au fost instruite pentru a interveni în sprijinirea pacienților aflați în

stare critică. Ultima etapă decisivă pentru existența SMURD a fost promulgarea Legii 121 a Corpului Pompierilor Militari, prin care se specifică faptul că pompierii militari au printre atribuții și acordarea asistenței medicale de urgență și descarcerarea. Noul sistem de preluare, evaluare și rezolvare al urgențelor intră astfel în legalitate în octombrie 1996, după o perioadă de șase ani în care a funcționat în stadiu de experiment. După alți 10 ani, serviciul este extins la nivel național. În prezent, în țară sînt șase baze de salvare aeromedicale (HEMS) în București, Târgu Mureș, Iași, Arad, Craiova și Constanța. În cei 24 de ani de existență, două elicoptere SMURD s-au prăbușit. Primul accident a avut loc în martie 2003, atunci cînd un elicopter de tip Alouette YAR 316 B aparținînd SMURD Tg. Mureș s-a prăbușit în județul Cluj. Niciunul dintre cei patru pasageri nu a mai putut fi salvat. Al doilea accident s-a produs pe 9 ianuarie 2006, cînd un elicopter Eurocopter 135 P2 al SMURD Iași s-a prăbușit în timpul unui zbor de încălzire în apropierea aeroportului ieșean. Toți cei patru pasageri, dr. Liliana Puiu, asistenta Mioara Hăuță, pilotul Valentin Stănescu și copilotul Augustin Toma, au decedat pe loc. După cinci ani de investigații, procurorii Parchetului de pe lîngă Tribunalul Militar Iași au stabilit că motivul prăbușirii a fost „dezorientarea spațială a piloților, într-un spațiu fără repere”. Șapte ani mai tîrziu, un avion SMURD de tip BN2, care avea la bord o echipă medicală ce se în-

SMURD la Iași

SMURD Iași a împlinit anul acesta nouă ani de existență. Serviciul s-a născut pe 2 mai 2005 și a fost „botezat” în septembrie 2007, atunci cînd au fost inaugurate echipajele de prim-ajutor. La început, SMURD Iași a funcționat cu o mașină de terapie intensivă împrumutată de la Spitalul CFR și cu un elicopter privat. Ulterior serviciul a fost dotat cu patru ambulanțe pentru echipajele din Hârlău, Șipote, Răducăneni și Târgu Frumos și cu două ambulanțe pentru intervențiile din municipiu. În prezent, serviciul dispune de un elicopter care asigură transferul pacienților critici din spitalele mai mici în cele din Iași. În toamnă, la Iași va ajunge și cel de-al doilea elicopter care va interveni pe teritoriul Republicii Moldova și a șase județe de graniță, Botoșani, Iași, Vaslui, Galați, Tulcea și Brăila. În 2013, SMURD Iași a realizat peste 8000 de intervenții terestre și 332 de intervenții aeriene. ■

dreapta spre Oradea pentru prelevarea organelor unui pacient aflat în moarte cerebrală, a aterizat forțat în Munții Apuseni. În urma accidentului, pilotul Adrian Iovan și studenta-voluntar Aura Ion și-au pierdut viața. ■



de intervenții terestre în 2013 în Iași.

8.000

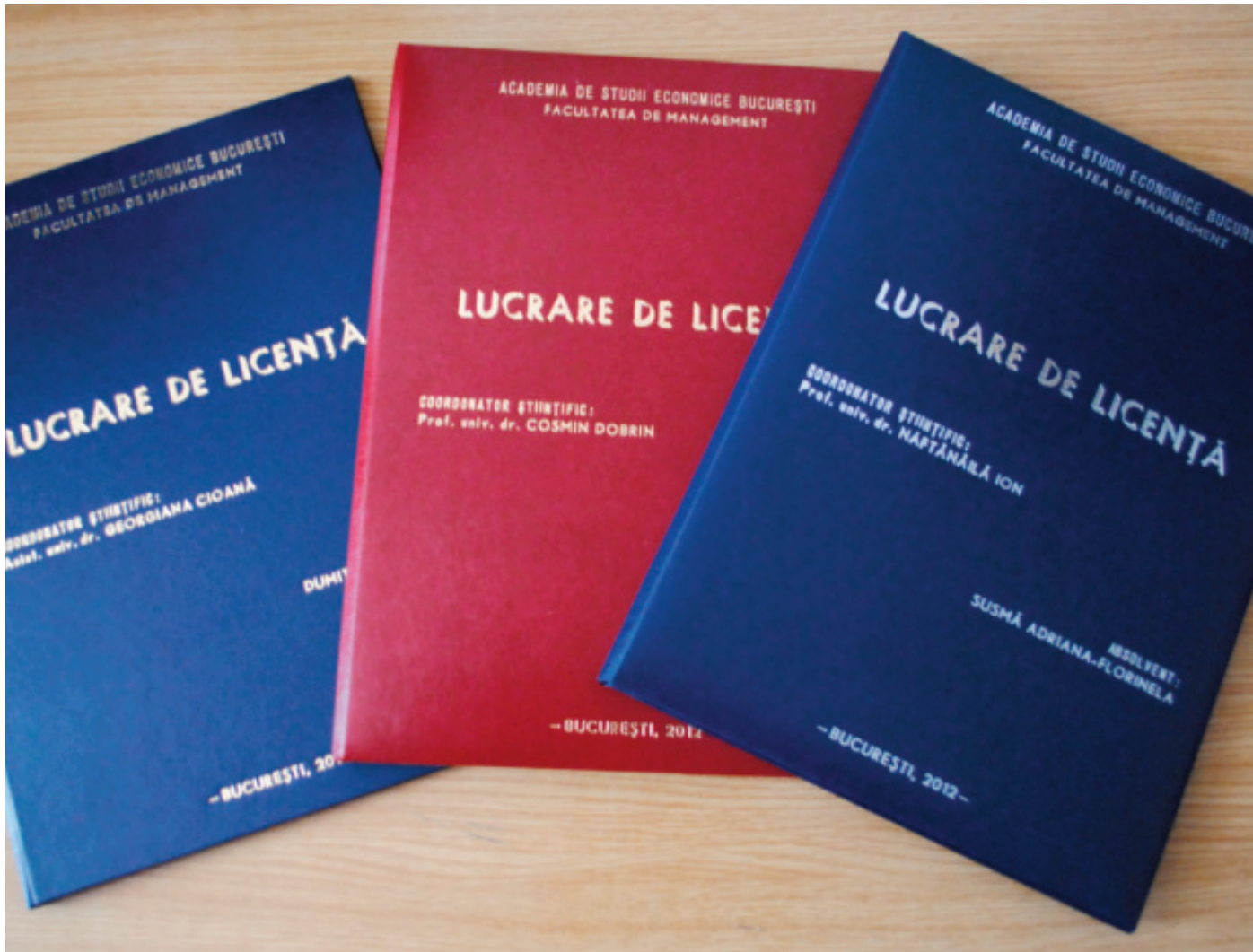
1996

a fost legiferat rolul pompierilor în cadrul SMURD.

Licența, o afacere de 150 de euro

Atunci când nu își caută lucrări de diplomă pe grupurile de pe Facebook, studenții apelează la colegii mai mari.

Salut! Numele meu este Ovidiu Sava și sînt student în anul al III-lea la Facultatea de Litere. Peste o lună trebuie să-mi susțin licența și să-mi obțin diploma de absolvent. Partea proastă e că, deocamdată, nu mi-am pregătit nimic. Iar în calea către nota maximă nu stă doar acest zid, ci și cursurile pe care le-am mai sărit din cînd în cînd. Așa că, săptămîna aceasta am răsfoit grupurile de pe Facebook, paginile de pe Google și agenda telefonică în căutarea cuiva care să scrie Licența pentru mine. Iar piața nu este una goală. De la țepari care cer un avans și se fac dispăruți a doua zi, pînă la grupări dubioase care au membri în toate orașele universitare. Toți promit că lucrările sînt „neplagiate” și „de nota 10”, pentru aproape orice subiect la care mă pot gîndi. Totuși, singurul capitol care nu se negociază nicăieri sînt banii. Iar cu aproximativ 150 de euro, pot demonstra la sfîrșitul lui iulie că am terminat o facultate. Cu 10!



Pe lingă licență, unele grupuri oferă și prezentarea în PowerPoint.

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro
Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Unul din primele rezultate atunci cînd scrii „Licență” pe Facebook e „Licențe Neplagiate”, un grup pornit de un tînar încă din 2011, care, pînă acum, se laudă cu o „rată de promovabilitate de 100%”. Descopăr că cei care oferă aceste servicii nu doar îmi pot scrie Licența, ci îmi pot face și prezentarea. Ba chiar promit că mă vor pregăti și pentru momentul în care voi sta în fața comisiei, explicîndu-mi cum trebuie să mă comport și la ce întrebări să mă aștept. Totul, desigur, contra unei „sume mici” de bani în plus.

Sun imediat la numărul de telefon afișat pe pagină, la care îmi răspunde o fată. Aceasta îmi explică că nu facultatea sau domeniul reprezintă o problemă, ci dacă știu sigur ce să le dau să-mi facă. Iar după ce ar urma ca eu să trimit exact tema și structura la care m-am gîndit, „ex-

pertul nostru mai întîi se documentează din cărți și articole, după care scrie 100% original lucrarea de Licență”.

Deadline: două săptămîni

Totodată, chiar dacă mai e o singură lună pînă la *deadline*, tînăra mă asigură că în două săptămîni totul e gata. Apoi, ar urma să ne întîlnim, iar dacă mie-mi convine cum arată lucrarea o plătesc și o iau acasă, împreună cu prezentarea PowerPoint, care e gratis. Dacă nu, asta e. „Însă pînă acum nimeni nu a fost nemulțumit” replică vocea de la telefon. Totuși, din informațiile de pe Internet, tinerii sînt din București, iar eu din Iași. Cum am putea să ne întîlnim? „Aa, păi nu-i nici o problemă! Avem reprezentați în toate centrele universitare”. Cînd vine vorba de preț însă, încep să-mi pierd interesul, pentru că aceștia cer pentru o lu-

crare (indiferent de numărul de pagini) 210 euro.

Spre deosebire de celelalte pagini de Facebook, licente.info pare mai „serioasă”. Nu se găsesc pe ea postări legate de prețuri și oferte pentru lucrări, ci se postează știri din mediul academic. Însă, dacă treci de anunțul care spune că oferă „consultață și îndrumare” în „realizarea proiectelor de diplomă” și dai click pe *linkul* către www.licente.info, povestea se schimbă. Cei din spatele paginii nu se oferă doar să scrie lucrări de licență, ci și dizertații, atestate, proiecte, referate sau lucrări pentru grad. Prețul de la care pornește o lucrare de licență este de 300 de lei, și variază în funcție de complexitate sau de numărul de pagini.

După ce sun la numărul de telefon afișat pe site, un tînar îmi explică că-mi poate scrie licența în aproximativ trei săptămîni. Se poate și mai repede, însă pentru asta ar trebui să plătesc cîteva zeci de lei în plus. Și deși încerc să-i explic că vreau doar să mă informez și că sînt încă nesigur dacă vreau să cumpăr sau nu, acesta își notează deja tema pe care vreau să o aprofundez, numărul de capitole, pagini și cînd ar avea nevoie de licență. „În maxim trei săptămîni e gata. Acceptăm toate metodele de plată, transfer bancar, ramburs sau direct, iar noi îți trimitem Licența în format digital”. De asemenea, bărbatul adaugă că, dacă vreau, pe parcurs ce se lucrează la licența mea, îmi poate trimite cîte un *demo* ca să văd care e „stadiul lucrării”. Iar dacă prețul la care convenim e prea mare pentru buzunarul meu, site-ul

oferă o reducere de maximum 25%, în funcție de cîți alți prieteni convingi să-și cumpere la rîndul lor licența.

Autorii fără nume

Nu trebuie neapărat să părăsești orașul pentru ca să poți face rost de o lucrare de diplomă în cazul în care studenții nu vor să riște pe Internet. De exemplu, Vlad face pe intermediarul între cei care doresc o licență și cei care le fac, tot el fiind cel care negociază și suma finală. „Cu cei care fac lucrările am niște acorduri mai clare. Ei îmi spun cît vor pe lucrare, iar eu mai pun un mic adaos, cît să-mi iasă de un pachet de țigări. Plus că, dacă nu cunoști pe cineva care să te recomande, nu vor să riște nici cei care fac aceste lucrări și nici cei care le vor. Eu mă asigur că lumea e de încredere. Sînt un fel de notar”, a declarat Vlad, student în ultimul an la Facultatea de Geografie.

Cît despre cei care scriu astfel de lucrări, aceștia se fereșc în a se face cunoscuți în grupuri mai largi și se promovează fie între prieteni, fie în grupuri mai restrînse pe Facebook. De asemenea, ei lucrează fie singuri, fie în echipe de cîte doi sau trei oameni. „Sînt eu cu încă doi prieteni. Lucrăm pe bucăți și împărțim banii în funcție de cît a lucrat fiecare. Avem deja un fel de bază de date cu cărți scoase de pe Internet sau copii xerox. Păcat însă că nu avem de lucru tot timpul anului. Studenții își amintesc că au licența abia în ultimul moment, iar în perioada asta sîntem foarte aglomerați”, a declarat Andrei, student la Facultatea de Istorie.

Nou în această afacere este și Cătălin, absolvent al Facultății de

Teologie. Acesta a început prin a le face temele colegilor de facultate, iar pe măsură ce aceștia ajungeau să îl cunoască, la ajutorul său au început să apeleze nu doar colegii mai mici, ci și cei mai mari. Mai apoi, de la teme de zece pagini pentru care cerea și cîte 50 de lei, Cătălin s-a apucat de realizat atestate pentru cei de la Seminariile Teologice, pentru care cerea între 100 și 200 de lei. Lucrările de licență sînt un „teren” nou, dar tînarul spune că merită.

„Chiar dacă îmi ia și cîteva luni să termin o lucrare de minimum 60 de pagini, în același timp mai pot să fac și două sau trei atestate pentru că nu pot lucra non-stop la o licență. Plus că durează pînă fac rost de cărți sau articole. Pe ultima licență am luat 100 de euro, dar asta pentru că mi-a dat respectivul o licență în franceză. Am găsit pe cineva care mi-a tradus lucrarea respectivă pentru 400 de lei, iar eu am mai scris un capitol de 20 de pagini. De obicei însă, iau între 150 și 250 de euro pe o licență, în funcție de cît de repede vrea lucrarea sau cît de complexă este tema”.

Astfel, fie că își cumpără licența de pe un site specializat sau au colegi care o scriu în locul lor, studenții nu pot fi prinși cu mîta-n sac de către comisii. Iar asta deoarece, în majoritatea cazurilor, respectivele licențe sînt originale, iar profesorii nu au cum să-i verifice dacă numele autorului este într-adevăr cel de pe copertă. Iar pînă în momentul susținerii, studenții au timp berechet să citească măcar o dată conținutul propriei lucrări. ■



Studentenția printre așternuturi

Cearceafurile din cămin nu mai sînt apretate așa cum erau la „mama acasă”. Au cute, sînt cîrpite și zilnic ascultă povești noi. De cele mai multe ori chiar de la noii chiriași care ajung să povestească celorlalți doi-trei colegi ce s-a mai întîmplat pe la școală. Ramona a dormit în camera lui Răzvan, tipa aia brunetă care vine mereu cu tocure cu azi a căzut cît e ea de lungă și și-a julit fața, iar profa ta preferată a ratat azi machiajul. Toate poveștile de la facultate se înșiră în cameră, ca așternuturile pe sîrmă la uscat. Dar cîți dintre cei care spun mai departe ce le-a trecut pe lîngă urechi în ziua respectivă își spală rufele tot în public? Aproape toți, am spune noi.

Regula numărul unu: încuie mereu ușa

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Aveam un coleg de cameră care se bătea cu fetele din cămin pentru a prinde el așternuturile cu *animal-print* de leopard. Le întindea frumos pe pat, își trăgea o pătură drept copertină și acela era birlogul lui, pe care îl zguduia o dată la două nopți, mai mereu cu cîte o pradă nouă, pe care o trimitea a doua zi acasă, terfelită. De la una a păstrat papucii de casă, de la alta i-a rămas un pieptene cu care-și mai dădea părul pe spate din cînd în cînd, iar alta i-a lăsat o pisică pe care a adoptat-o de pe hol de dragul ei. Îl legăna nopțile pe Lucian, care dormea ca un prunc, de parcă era din nou în brațele mamei, mamă care-l proteja de gemetele înfiorătoare care răsunau uneori în miezul nopții.

L-am întîlnit, un an mai tîrziu, pe fostul meu coleg de cameră. A-aceași barbă, același păr lung, doar burta mai prinsese volum, un volum al berii. Rîdeam împreună amintindu-ne cum îl căutau unele dintre capturile sale, bătînd cu zilele pe la ușă, mai-mai să-și schimbe numărul de telefon de la afîtea mesaje. Dar de cînd îl știu, are același număr și încă nu i-a scos nimeni ochii cu vreo furculiță aruncată bezmetic în urma unei întîlniri nefericite pe la vreun restaurant. Colegul meu însă nu regretă nimic și știe că nici fetele cu care a apretat așternutul *animal-print* n-au motive să se plîngă. Erau studenți. Nu și-au făgăduit viitorul unul-altuia și cea mai serioasă promisiune a fost

cea legată de pizza a doua zi la Mamma Mia.

Ăsta este și farmecul studenției. Posibilitatea de a face lucruri pe care după 25 de ani le-ai regreta, cu oameni care ar regreta, probabil, la rîndul lor. Facultatea, universitatea sau campusul sînt o petrecere imensă la care nu cunoști pe nimeni, nu te cunoaște nimeni, și au un sistem de restart nemaipomenit. Schimbi căminul, schimbi crîșma și devii, după o noapte, un om complet nou. E ca în jocuri, poți da *save*, poți da *load* și dacă te superi dai *reset* și schimbi orașul. Dar fereastra e scurtă, sînt cam cinci-șase ani în care o poți face. Depinde și de cîte ori rămii repetent, desigur. ■

Către doamna D.

de Iulia CIUHU | iulia.cihu@opiniastudenteasca.ro

Culoarea cearceafului tău nu mă interesează. Al meu să fie curat, călcat, parfumat și eventual albastru că în rest nu mă doare capul de ce-ți place ție. Dar chiar și așa, de multe ori au ajuns la urechile mele amănunte amuzante și obraznice despre tine, pe care chiar tu, cu gura ta largă, le-ai lăsat să iasă în public. De ce-ar fi trebuit să ne spui că te simți pe tușă de cînd ai venit cu serviciul în alt oraș, la sute de kilometri distanță față de soțul tău? Sau de ce era așa de important să ne amintești mereu că noi încă sîntem tineri și tu îndată treci de 35 de ani și te ofilești fără să fi înflorit prea bine odată?

Sigur știi că nici cei mai proști consilieri de imagine nu-și sfătuiesc angajatorii să-și spele așternuturile în public. Sau măcar ar trebui să știi pentru că stu-

denții te-ntreabă. La fel cum despre tine ne-ai spus atîtea în facultate, în cei cinci ani, am auzit așa de multe bazaconii, că nici nu știu de unde să-ncep să-ți povestesc. Am să-ți spun doar că știrile din categoria cine se cuplează cu cine, de genul celor pe care le scăpai tu pe la ore, erau cele mai căutate, cele mai scormonite și muncite minciuni.

Ni se tăvăleau zilnic prin fața ochilor și credeam că trăim cu toții într-o emisiune „Mireasă pentru fiul meu” regizată și jucată de colegi și colege de vază. Ei, de altfel, te-au apreciat în felul lor, te-au felicitat la final de an, tu le-ai mulțumit emoționată și în discursul de două minute ai greșit cel puțin trei nume. Tu știi ce mă întreb eu acum? După licărirea ochilor tăi, aș îndrăzni să spun că ai cunoscut cearceafurile unor colegi mai bine decît oricine. Ia, gîndește-te acum, de cîte ori ți-ai pus masca pe față și ai participat la escapadele lor furtunoase. Ei ca la 25 de ani și tu ca la 35 de toamne tîrzii. ■



Toți știm ce-ai făcut aseară

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro



Super petrecere a fost azi-noapte. Nu ți-o amintești pe toată, evident, încă îți simți capul ca o cutie de metal umplută cu zorzoane. Ai o vagă impresie că ai dansat pe-o masă plină cu pahare rămase după shot-urile de tequila, ai făcut puțin pe-a DJ-ul și te-ai zbîntuit melodie după melodie cu grupul politehniștilor. Da, super petrecere. Păcat că de la jumătate încolo e în ceață. Dacă tot nu îți amintești mare lucru, poate găsești niște poze pe Facebook, de obicei apar de-a doua zi.

A, ia uite, aici ești tu cu gașca ta. Era mai pe la început sigur, părul încă îți stătea bine și machiajul era intact. Din nou tu, dar de data asta lîngă DJ. Partea asta ți-o amintești, mixa una din melodiile tale preferate. Uite-o și pe prietena ta cea mai bună, pesemne că studentul lîngă care e pozată a făcut-o să uite cît era de supărată cu cîteva ore mai înainte, cînd s-a despărțit de prietenul ei. Al tău nici nu trebuie să știe toate detaliile dezmățului de aseară, altfel s-ar putea să fii nevoită să îți

schimbi statusul pe Facebook. Și nu prea vrei să treci din nou la „single” după o lună de „în a relationship”.

Stai așa, uite o poză cu tine și politehnistul acela creț care dansa bine. Și încă una cu băiatul acela înalt de la Arhitectură. Și cu colegul lui. Chiar n-avea altceva mai bun de făcut fotografia decît să te pozeze pe tine? Chiar dacă scoți tag-urile, nu-i de-ajuns. Mai bine ai vorbi cu administratorul paginii să șteargă imaginile cu tine. Bun, rezolvi problema asta. Dar cu politehnistul care doarme lîngă tine ce te faci? ■

Nopți albe pentru zile de somn

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

O palmă și încă una. Zbîrnieli, foșneli și pocnituri. Plescăieli, sforăituri și oftături. Sunet de calculator abia deschis, taste bătute de degete nervoase, o parolă și un site de filme gratuite. Adorm. După 10 ore, aceleași zgomote, însă mai multe voci, încă un alt episod din serialul ăla plictisitor. Mai moțâi puțin.

Sînt oameni care se trezesc ca să se culce la loc. Și recunosc că și eu dacă nu ar exista colegi de apartament, uși trîntite și copii care urlă sub geam, aș putea dormi și 24 de ore, fără pauză. Bine, poate pauză de masă. Dar și aia, să fie cină de fapt. Dacă m-ar întreba cineva ce-mi amintesc eu din perioada de studenție, ar fi zilele de luni cînd mă răsuceam pe toate părțile și amînam alarma și pînă la cinci seara cînd alții ieșeau de la muncă.

Îmi fîuie urechile de atîta gălăgie și mă dor brațele de atîta foială. Să mai

spună cineva că e ușor să ții de cald cuiva. Degeaba e dimineață, că mai durează vreo jumătate de zi să mă lase în pace. Ia hai că încerc și eu să mai dorm puțin. Dacă nu s-ar mai agita atît, ce bine ar fi...

Eu cred că nu sînt pretențios. Dacă îmi dai un pat și așternuturile de la mama de acasă am să fiu cel mai fericit. Nu, nu, nu-mi trebuie nici bere, nici distracție. Poate cîteva filme sau cîteva episoade din serialul la care mă uit zi de zi ca să adorm.

Îmi place să continui eu replicile, să-mi fac propriile imagini în minte și apoi să mă visez infractor, să mă închipui fugind de polițiști, păcălindu-i și întinzîndu-le capcane. Fericirea mea e mai ieftină și mai sănătoasă și nici nu supără pe nimeni, poate doar pe cei care mă sună și cărora nu le răspund. Lăsați-mă să dorm! ■



”

Facultatea, universitatea sau campusul sînt o petrecere imensă la care nu cunoști pe nimeni, nu te cunoaște nimeni, și au un sistem de restart nemaipomenit. Schimbi căminul, schimbi crîșma și devii, după o noapte, un om complet nou.

Weekend-ul trecut, soseau din fața supermarket-ului Carrefour Felicia a sfârșit. Peste 20 de concurenți din zona Moldovei și-au scos caii putere din garaj și i-au adus la alergat prin lași. Sâmbătă și duminică, pe 17 și 18 mai, Liga Studenților de la Facultatea de Mecanică a organizat competiția Expo&Burn unde cei mai pregătiți piloți au făcut drifturi, s-au învîrtit printre jaloane și au încercat să ajungă primii la linia de finish. Spectatorii însă și-au făcut selfie-uri cu cele mai șmechere mașini, tunate ca în filme. Noi i-am susținut de pe margini pe cei care mîncau pămîntul.

Piloții din Moldova aleargă ca iepurii

Concursul EXPO&BURN a fost la cea de-a VI-a ediție.



BMW-urile sînt la mare căutare printre mașinile de drift.



Cu „ursuleții” nu-i de joacă

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro

Cauciucurile scrișnesc, motoarele pufăie, iar în spatele grilajului se pun pariuri care din cele două mașini va scoate un timp mai bun. Nu prea se gîndea nimeni că Paula va cîștiga. Nici măcar ea. Cînd ieșe din „arenă”, șoferii din public își întorc privirile spre BMW-ul E30, ca să mai verifice o dată dacă la volanul „ursulețului”, cum e poreclit modelul mașinii, e o fată. Dar nu e prima dată cînd participă la Expo&Burn. „Am mai fost și anul trecut. După ce am terminat, nici nu puteam să cobor din mașină, așa îmi tremurau picioarele. Eu aveam impresia că am mers tare, dar toți mi-au zis că am mers ca o babă”, rîde fata, ca și cum și-ar aminti de o pozna.

„Ursulețul” Paulei are 170 de cai putere, îndeajuns cît să îi poată îmlînzi. „Mereu vrei mai mult, dar doar în momentul în care ajungi să-i stăpînești pe cei pe care îi ai. L-am văzut pe prietenul meu, care e mai vechi în branșă, cum merge. Pentru el sînt puțini. Mie îmi sînt de ajuns”, recunoaște Paula, aruncînd un ochi spre mașina de un negru mat, cu care a cîștigat semifinala concursului. Acum are 24 de ani, dar încearcă de cinci ani, de cînd și-a luat carnetul, să

facă „cerculețe”. Și nu întotdeauna cu roțile pe pămînt. „Odată, eram la poligon, în Piatra Neamț, cu un grup de prieteni. Trebuia să trec printre jaloane și mi-a fugit puțin spatele. N-am mai putut să controlez mașina și am ieșit pe iarbă. Nu am văzut dealul din fața mea și am sărit cam un metru, pînă m-am oprit într-o bordură.” Ea n-a pățit nimic, dar mașina a „stat un an pe dreapta”, pînă a reușit să cumpere un motor nou și să o repare.

Îi mai aude pe prietenii ei, cînd mai fac astfel de întîlniri, cum zic „«să o chemăm și pe Paula, poate nu mai iese în cîmp.» Ei, și dacă ies, ce are? Eu o stric, eu o repar.” Mai ales că știe să scotocească prin măruntăiele unei mașini și să o vindece, pentru că lucrează la un service auto, așa că zi de zi are cîte un pacient. Și la facultate, la Știința și Ingineria Materialelor, s-a înscris din același motiv, ca să învețe despre mașini. Cînd colo, „am învățat despre cuptoare”.

Caii putere sînt pe val

Cînd vorbește despre BMW-ul ei, care nu e cu mult mai scund decît ea, nu îl pierde din ochi. Crede că „trebuie să înțelegi mașina,

să știi ce vrei de la ea și ce să-i ceri. Dacă vezi că nu virează bine, trebuie să îți dai seama ce să modifice. Contează să știi și puțină mecanică, să înțelegi ce se întîmplă cu mașina ta”. Iar atunci cînd participă la vreun concurs, cu o ureche încearcă să deslușească orice mîrșit care sună altfel decît ar trebui. În cealaltă aude ecoul bătăilor de inimă, care îi pompează tot sîngele în obraji roși, așa cum îi are după cursa din semifinală. „Am emoții pînă intru, apoi trec. Te ia valul, asta e senzația pe care o simți acolo. Trebuie să ai grijă să nu te ia prea tare, cum mi s-a întîmplat mie la poligon.”

Paula recunoaște că are și mulți prieteni de la care mai prinde cîte-un truc. De asta și-a cumpărat mașina pe care o are acum, doar că planurile pentru „ursulețul” pe care a învățat să-l asculte și pe care l-a învățat să o asculte s-au schimbat. „Prefer, decît să bag banii în cauciucuri, să mai fac ceva la tablă. Nu pot să îmi iau cauciucuri și să îmi bat joc de restul mașinii. La început, doar de asta am zis că mi-o iau, dar pe urmă parcă e păcat de ea. Mi-e milă să nu îi fac nimic și numai să mă dau cu ea. Mi-e dragă.” ■

Campionul își face școală acasă

Liza CÎRJA | liza.cirja@opiniastudenteasca.ro

De 6 ani, de cînd și-a cumpărat prima mașină, Răzvan Frățianu participă la fiecare competiție națională de drift. De cînd s-a înscris în campionat, suceveanul este primul pilot din afara capitalei care după ce alunecă periculos prin orașe ajunge pe podium. Dar primul moment în care a ajuns pe treapta cea mai de sus a fost în 2011, atunci cînd la Brașov, la volanul mașinii sale, BMW E36, a avut cel mai bun timp. Primul titlu de „Campion Național de Drift” la vîrsta de 33 de ani a fost urmat în 2012 de unul de vice-campion. „Concurez cu mașina pe care mi-am luat-o acum 6 ani.

Era una de stradă, foarte bine echipată. Cu timpul am început să mi-o transform și de la motorul de 200 de cai putere am ajuns treptat la 640. Mașina este complet modificată special pentru competițiile de drift și respectă normele europene din divizia profesionistă”, îmi spune Răzvan, enumerînd apoi cele două titluri internaționale pe care le-a obținut. Locul al treilea pe echipe și locul al șaptelea la individual.

Drift-uri de unul singur

În 2010 de cînd a participat la înființarea Federației Române de Drift, Răzvan a intrat în legalitate și treptat, împreună cu alți piloți a pus bazele campionatului național de drift. Pînă atunci, își lua mașina și făcea drift-uri în centrul Sucevei îndată ce se lăsa noaptea ca să nu deranjeze traficul sau să stîrneasca mînia vreunui șofer. Răzvan participă însă și la concursuri organizate în afara campionatului de drift pentru că, după ce a fost observat de public, o serie de parteneri s-au oferit să-l susțină necondiționat. „Eu îi ajut prin prezența mea în concursuri. Principalul meu obiectiv este să adun puncte și palmares jucînd în campionat și astfel nu îi pierd nici pe ei”, îmi explică Răzvan.

Suceveanul a învățat singur să facă drift pentru că în zonă nu există vreo școală care să se ocupe cu instruirea viitorilor piloți. De aceea, campionul se gîndește să facă el însuși prima școală de acest gen din zona Moldovei. „În România sînt doar două școli de drift și acelea se află în București. Există un plan, momentan doar teoretic, prin care să încerc să fac prima școală de drift din regiune.”

Taxi de 640 de cai putere

Deși prezența în circuitele mici nu este importantă în campionat, acestea necesită investiții financiare și din acest motiv Răzvan Frățianu alege să facă taxi-drift. „Această ramură permite celor care doresc să fie pasageri la o reprezentație de drift contra unei sume de bani. Sînt puține persoane care se exteriorizează și mai ales pe suprafețe mici cum este aici. În circuite mai mari am avut pasageri care intradevăr au țipat, s-au manifestat altfel. Eu îmi vîd de treaba mea însă, nu le spun nimic”, și astfel Răzvan își poate scoate măcar o mică parte din investițiile făcute în mașină.

În afara circuitului de drift, Răzvan este reprezentantul firmei Toyota din Suceava și îmi explică că nu poate lucra în alt domeniu. „Dacă nu ai un service la dispoziție să-ți pregătești mașina, să plătești fiecare operațiune, nu aș putea să fac drift-uri”. La evenimentul la care l-am întîlnit, o femeie și un copil stăteau aproape de locul pe unde trebuia să iasă mașina lui Răzvan. Copilul bătea din palme, rîdea și țipa „Uite. Drift!”. Abia după ce s-a încheiat reprezentația lui Răzvan am aflat, de la acesta, că femeia și copilul erau de fapt familia lui. La fiecare competiție ei sînt cei mai mari fani ai pilotului. „Este o pasiune care fără suportul soției nu este posibilă.” ■



„Cel mai important lucru este cum spui povestea.”



„BBC este o organizație mare și are tendința de a se mișca destul de lent.”

Karol Cioma nu se poate împotrivi noilor tehnologii. Nici nu vrea și crede că nimeni nu ar trebui să facă acest lucru. De aceea, de peste 30 de ani caută să-i facă pe jurnaliștii și pe studenții de la jurnalism de prin toate colțurile continentului să se apropie de oameni și povești cu o cameră de filmat: fie cu una profesionistă, fie cu un telefon mobil. Karol nu este rece și calculat, ca orice britanic, după cum ne-am fi așteptat cei care l-am întâlnit la Iași, la Seminarul Internațional de Jurnalism sau la workshopul pe mobile journalism de săptămîna trecută. Este hîtru și mereu gata să scoată o glumiță dintr-unul dintre buzunarele în care-și ține smartphone-urile. Dar musai punctual, fiindcă în presă asta se plătește cu o poveste pierdută.

Interviu cu Karol Cioma, trainer specializat în jurnalismul mobil și de televiziune

Cred că ar trebui să ne gîndim în sine și mai mult la a spune

de Laura PĂULEȚ | laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

Ați început să lucrați ca editor de film. Vă plăcea să vă jucați cu imaginile sau să creați povestea?

Întotdeauna principala prioritate a fost crearea poveștii. Pentru că, de fapt, povestea este coloana vertebrală pe care se prind imaginile. Bineînțeles că atunci cînd ai niște imagini extraordinare pe care să le folosești, este minunat, fiindcă povestea prinde viață într-un chip aparte. Dar, de foarte multe ori, de dragul poveștii, la editare, trebuie să renunți la niște imagini grozave, pentru că nu servesc demersului narativ.

Creați povești de ficțiune sau realiste?

Mi-am început cariera fiind asistentul unui editor de film și am lucrat la tot felul de proiecte, de la drame, la emisiuni de entertainment în direct. Eram acea persoană care făcea „tăieturile” și trebuia să învăț de la cei care erau prin preajma mea. Era perioada cînd apăruseră casetele video și m-am mutat de la editarea pe film, la editarea materialelor înregistrate pe casete video. Dintr-un motiv sau altul, am pătruns într-o redacție

vedere tehnic și editorial?

La vremea cînd am decis să lucrăm într-un mediu care presupune dezvoltarea abilităților multiple, presiunea era de natură financiară și cea a pierderii locului de muncă. Dacă nu am fi decis să lucrăm și ca operatori de cameră și ca editori de imagine ne-am fi pierdut job-urile, fiindcă își doreau oameni care să știe să facă mai multe lucruri, lumea se afla în plină schimbare. Am dezvoltat un sistem prin care am devenit și mobili, ca jurnaliști. Nu în sensul de a lucra pe dispozitive mobile. Ceea ce am făcut a fost să luăm după noi echipamentele, să le urcăm într-o unitate mobilă cu care ne deplasam la locul faptelor și să edităm acolo, pe loc, materialele, unde terminam de filmat povestea. Nu ne întorceam în redacție. Și practica aceasta se întoarce, cu editarea pe laptop. BBC-ului i-a luat multă vreme să recupereze decalajul și să înțeleagă faptul că jurnalistul poate edita în locul unde se petrece evenimentul, pe laptopul lui și să trimită materialul în redacție prin WiFi.

Nimic nu poate lua locul practicii: să faci! Să te duci pe teren, să fii activ, cu sau fără un jurnalist profesionist pe care să-l urmărești și să-l urmezi.

de știri și am descoperit că îmi place foarte mult să lucrez într-un astfel de cadru, pentru că fiecare zi era diferită. Erau lucruri foarte multe și foarte variate de făcut și niciodată o zi nu semăna cu alta, nimic nu se repeta. Mi-a plăcut la nebunie lucrul ăsta! Și nu doar acest aspect, ci faptul că lucrul într-o redacție presupune dezvoltarea abilităților de multitasking. Și mi-am dat seama că îmi place multitasking-ul, nu doar editarea.

Ce schimbări a presupus tranziția de la lucrul pe film la cel pe casetă?

Privind înapoi spre acele zile, lucrul pe film era destul de restrictiv, pentru că filmul trebuia procesat. După ce filmai, trebuia să pui filmul într-o baie de substanțe chimice, era un proces mai laborios, care lua timp. Apariția casetelor video a simplificat cu mult acest proces. Asta a presupus faptul că editarea video se poate face mult mai rapid, ceea ce a permis crearea a mai mult conținut în primă fază și, apoi, axarea pe dezvoltarea conținutului.

BBC-ului i-a luat multă vreme să înțeleagă faptul că jurnalistul poate edita în locul unde se petrece evenimentul

Ați făcut parte din echipa care a creat, în 1990, în Țara Galilor, prima echipă de editori de imagini. Care erau pe-atunci provocările jurnalistice din punct de

Ați spus că BBC-ul a fost puțin în urmă în ceea ce privește înțelegerea „mobilității” jurnaliștilor, însă este unul dintre giganzii care s-au adaptat rapid și adecvat noilor comandamente ale erei digitale, mai ales la tendințele multimedia.

BBC este o organizație mare și are tendința de a se mișca destul de lent. În ceea ce privește adoptarea practicilor de mobile journalism (MOJO) – pentru că asta știu cel mai bine – este faptul că le-au dat tuturor din redacție smartphone-uri pentru colectarea de știri, dar le vor folosi pentru a filma cu ele doar în caz de nevoie, în cazul întîmplării vreunui eveniment important. Și, în acel caz, materialele vor fi trimise înapoi prin intermediul unei aplicații speciale pe care BBC-ul a creat-o, care trimite materialul direct către serverele BBC. Deci BBC a „îmbrățișat” MOJO, dar într-o manieră limitată pînă în prezent. Cred că acestea, în termeni de doi ani vor exercita un impact mult mai puternic în ceea ce privește televiziunea tradițională.

Ținînd cont că toate drumurile duc înspre folosirea dispozitivelor mobile și consumul media pe mobile, apreciați că organizațiile media ar trebui să facă un efort financiar pentru a investi în MOJO?

Folosirea unui dispozitiv mobil este una chiar avantajoasă, de fapt, din punct de vedere financiar. Nu trebuie să plătești pentru un întreg echipament pentru a putea filma. În cît timp se vor uza dacă le folosești zilnic? Nu am încercat asta încă. Eu

îmi folosesc telefon mobil pentru a filma, probabil de două sau de trei ori pe lună. Deci nu este o problemă tehnică legată de robustețea, de fiabilitatea lor. Cel mai important este că dispozitivele mobile ne aduc mai aproape de oameni. Nu doar prin Social Media, ci prin folosirea în sine a telefonului, care este mult mai puțin invaziv decît o cameră mare. Spre exemplu, dacă vrei să faci un material despre cineva care este bolnav, să ai o întreagă echipă de filmare în cameră este supărător pentru el. Eu nu aș vrea, dacă aș fi în locul lui. Dar, dacă cineva ar veni cu un telefon mobil, i-aș spune „Bine, poți vorbi cu mine!”. Așa că telefonul mobil are anumite avantaje ale utilizării, alături de celelalte echipamente profesionale care sînt folosite în televiziune.

Credeam că voi rămîne fidel manierei tradiționale de a privi la televizor

Ați spus într-un interviu că „schimbarea ne păstrează proaspeți, ne păstrează noi”. Putem spune, ducînd afirmația și mai departe, că ne păstrează în viață?

Da, este absolut obligatoriu să îmbrățișăm noile tehnologii, să nu ne fie frică de ele. Cel mai important lucru în video journalism și mobile journalism este cuvîntul comun, „jurnalism”. Dacă ai o poveste bună și, ca jurnalist te pricepi să spui povești, nu contează dacă utilizezi o cameră de filmat sau un smartphone pentru a da știrea. Cel mai important lucru este cum spui povestea.

Cu toate acestea, Marshall McLuhan „spunea că mediul este mesajul”. Este clar că mediul se schimbă, dar, în acest context, ce se întîmplă cu mesajul?

Da, cu siguranță că mesajul se schimbă. Este vorba de aceste mesaje rapide: un clip de 15 secunde pe Instagram, un material video postat pe Twitter, care-i fac pe oameni să se uite și apoi să meargă mai departe spre alte subiecte. Eu sînt în industrie de peste 30 de ani și perspectivele mele asupra modului în care trebuie să fie livrat mesajul s-au schimbat. Nu mă gîndeam că acest lucru se va întîmpla, dar s-a întîmplat. Credeam că voi rămîne fidel manierei tradiționale de a privi la televizor. Acum îmi înregistrez majoritatea programelor și mă uit la ele după aceea. De asemenea, postez materialele pe care le filmez pe YouTube, le distribui pe Facebook și pe Twitter, fac toate aceste lucruri.

Deși toate drumurile par să ducă înspre jurnalismul interactiv și multimedia, unii jurnaliști, dar spre exemplu, în România, instituțiile media nu sînt dispuse să investească în training specializat pentru a-l transforma pe jurnalistul tradițional într-unul multimedia și multitasking.

Pot să înțeleg reticența și presiunea de a nu face investiții financiare în training-uri, fiindcă instituțiile media au bugete limitate și în vacarmul actual, nici nu se pune problema să facă angajări. Dar, tendința foarte clară înspre new media creează îngrijorare și ridică întrebarea „Încotro ne

ziune

Im mai puțin la jurnalismul ne povești despre oameni

îndreptăm?”. Pentru stațiile locale, războiul împotriva conținutului cu organizațiile mari este deja pierdut. Ceea ce trebuie să facem noi, jurnaliștii locali, este să ne conectăm mai mult cu audiențele locale. Asta trebuie să facem. Cred că ar trebui să ne gândim mai puțin încotro ne îndreptăm, la jurnaliști și la jurnalismul în sine și mai mult la oameni și la

Cred că, dacă din timpul studenției încerci să fii cât de activ se poate și să înțelegi ce faci prin poveștile pe care le spui, ești angajabil.

Există și problema curriculei universitare și a faptului că jurnalismul se predă pe „canale media”. De asemenea, deși folosesc Social Media, majoritatea studenților nu sînt conștienți de potențialul jurnalistic al acestora.

Tehnologia este acolo, ne afectează viața, îmbrățișează-o sau rămîi în urmă, sau ignor-o și continuă-ți așa viața!

povești despre oameni. Să ieșim și să vorbim despre ei!

MOJO este și „sufletul” curenților de jurnalism cetățenesc și jurnalism participativ. Sînt media tradiționale pregătite să colaboreze activ cu audiențele?

Acest lucru se întîmplă deja. Ne uităm la Primăvara Arabă și ce s-a întîmplat acolo, practic tot ce-am filmat acolo s-a filmat pe telefonul mobil și a făcut înconjurul lumii.

Eu asta le recomand oamenilor: privește, ascultă, învață

Ce abilități credeți că trebuie să dobîndească studenții de la Jurnalism? Și acesta e un subiect „fierbinte” prin facultățile din toată lumea la ora actuală.

De toate. Să înțeleagă cum funcționează Social Media, cum pot găsi povești pe Social Media, cum să folosească Social Media pentru investigația jurnalistică. Și chiar să facă o simplă transmisie radio. Sună simplu, dar să faci o transmisie radio live și să pui suflet, nu este tocmai ușor. De asemenea, să producă materiale video pe care să le poată posta pe YouTube.

Sînt trainer de mult timp de acum. Eu tot ce pot să fac este să le dau oamenilor indicii. Direcțiile pe care să se deplaseze și cum să facă acest lucru. Eu am învățat meserie uitîndu-mă la alți oameni cum lucrează, cum procedează și astfel ajungea informația la mine. Eu asta le recomand oamenilor: privește, ascultă, învață. Dar nimic nu poate lua locul practicii: să faci! Să te duci pe teren, să experimentezi, să fii activ, cu sau fără un jurnalist profesionist pe care să-l urmărești și să-l urmezi.

Se poate învăța exclusiv din tutorialele online? Cel puțin pe partea de editare foto/ video?

Eu le folosesc. Pentru orice am nevoie și nu știu, din punct de vedere tehnic, caut pe Internet și aflu răspunsul. Nu sînt un geniu, sînt un om foarte practic.

De ce folosiți sau recomandați în special folosirea iPhone-ului pentru MOJO?

În ultimii doi ani am folosit exclusiv iPhone-ul și parcă aș face promovare iPhone-ului. În special pentru că ei au fost primii pe piață. Cîte tipuri de dispozitiv Android sînt? Cam 200. Cîte iPhone-uri? Doar vreo 4. Deci cînd cineva va dezvolta o aplicație specializată, o va dezvolta pentru iPhone. De asemenea, are niște caracteristici pe care competitorii încă nu au reușit să le egaleze sau să le depășească. Dar Nokia este foarte interesată în ultima vreme să pătrundă pe această piață, caută să colaboreze cu Microsoft pentru a crea un sistem de operare special adaptat pentru Social Media și pentru colectarea de știri.

Cu toate acestea și iPhone-ul mai are nevoie de extensii pentru a putea fi utilizat în manieră „profesionistă” pentru a filma.

Da, sînt tot felul de extensii care-l pot transforma într-un DSLR (n.r. aparat foto digital profesional) : obiective, lentile, microfon, suporturi speciale și astfel se „împodopbește” ca un brad de Crăciun. De exemplu, ai musai nevoie de aplicația FilmicPro și de un microfon extern, pentru o filmare de calitate.

Unul dintre motivele de reticență în fața adoptării tehnologiilor mobile era calitatea precară a calității filmărilor. Acum, odată cu evoluția dispozitivelor acest aspect nu mai reprezintă o problemă.

Una dintre provocările actuale î

reprezintă standardul 4K. Care este un format nou, de patru ori mai bun decît standardul HD. Dar seturile TV care să permită astfel de transmisii care erau foarte scumpe la început, costă acum mai puțin de 1000 de euro. De ce? Pentru că nu există conținut făcut pentru 4K. Camerele video care pot înregistra la acest standard sînt foarte scumpe. Dar Samsung tocmai a scos un smartphone care poate filma la standardul 4K. Deci pentru 600€ poți filma în 4K, ceea ce extraordinar, în timp ce o cameră video profesională te-ar costa 5.000€.

De cele mai multe ori, videojurnaliștii fac materiale care sînt mult mai aproape de oameni

Credeți că toți ar trebui să devină jurnaliști compleți, după cum e termenul în engleză „backpack journalists”, să poată să le facă pe toate, să și scrie, să și monteze, să și filmeze, nu e prea mult?

Să vă spun, spre exemplu, ceva ce se întîmplă deja în Suedia. De la sfîrșitul acestui an nu se va mai anagaja nici un operator de televiziune la posturile locale. Toată lumea va deveni un video jurnalist, un operator înarmat cu toate resursele, „backpack”. Așa că îi instruiesc pe operatorii video să fie jurnaliști. Este un proces în dublu sens. Dacă operatorii nu vor să facă acest lucru, probabil că se vor retrage. Dar nu doar în Suedia sînt videojurnaliști. Ei sînt peste tot. Spre exemplu, la BBC, 20% din ceea ce este difuzat e videojurnalism, restul este produs prin mijloace tradiționale. Video jurnaliștii au rolul lor. De cele mai multe ori, videojurnaliștii fac materiale care sînt mult mai aproape de oameni, abordează subiecte mai personale, mai profunde. Dar ai trimite un video jurnalist să facă o „știre tare”? Probabil că da, pentru a prinde și o altă abordare a subiectului. Recent, în CIRCOM (n.r. Asociația Europeană a Televiziunilor Regionale) cel mai bun videojurnalist a fost un tip care a alergat cu echipajul de poliție în timpul unor inundații. Și, în Marea Britanie, inundațiile au fost foarte mari pe parcursul iernii și el i-a urmărit pe polițiști o zi întreagă. Nu te-ai fi așteptat ca un cameraman să stea după un subiect atîta vreme, de aceea videojurnalistul a obținut și un premiu din partea CIRCOM.

Dacă tot vorbind de inundații, de ce le este teamă instițiilor media tradiționale de avalanșa unor astfel de videojurnaliști?

Nu putem să ținem piept revoluției tehnologice. Tehnologia este acolo, ne afectează viața, îmbrățișează-o sau rămîi în urmă, sau ignor-o și continuă-ți așa viața!

Videojurnaliștii și-ar găsi loc într-o instituție media care nu dispune nici de resurse financiare, nici de dorința de a investi într-un astfel de demers.

Nu te poți aștepta ca oamenii să-și folosească propriile telefoane pentru a produce știri. Un videojurnalist trebuie să aibă două telefoane. Nu doar



În Budapesta, cu o cursantă, pe „teren”.



Cu studenții de la specializarea Jurnalism și Științe ale Comunicării din Iași, la sfîrșitul unui workshop pe mobile journalism.

De la bandă, la MOJO

Karol Cioma a studiat film și televiziune la Colegiul de Arte Wrexham și la Școala de Film Bournemouth. Și-a început cariera la HTV, televiziune privată din Țara Galilor, lucrînd la o varietate mare de emisiuni. S-a alăturat echipei de la BBC în Țara Galilor în 1990, unde a participat la crearea primei echipe de filmare și editare de știri din țară. A părăsit BBC în 2001, pentru a pune bazele propriei companii.

Karol Cioma a susținut traininguri de televiziune peste tot în lume pentru BBC World Services, Fundația Thomson și CIRCOM Regional. Este specializat în trainingul pentru dezvoltarea abilităților necesare pentru videojurnalism și jurnalismul pe dispozitive mobile (MOJO). Lucrează și pentru BBC Wales News ca freelancer și este manager pe proiecte de training la CIRCOM (Asociația Televiziunilor Regionale din Europa).

unul în plus pentru a suna, ci și unul de backup. Și, pînă la urmă, sigur o instituție media are și un operator care, la rîndul lui va oferi un backup prin filmarea pe care o face. Dar mai e și dubla utilizare a telefoanelor mobile – nu sînt doar un operator, pot filma cu două camere și astfel să ofer impresia unei filmări profesioniste.

Credeți că audiențele percep filmările făcute cu telefonul mobil ca fiind mai apropiate de ei și de viețile lor?

Da, cred că materialele video pe care le producem pe dispozitivele mobile sînt cele mai bune. Cred că MOJO face două lucruri: se apropie mai mult de subiect, de poveste și de personaje, dar furnizează și cadre foarte apropiate și interesante prin amplasarea telefonului în locuri mai puțin accesibile unor dispozitive greoaie. Și, pînă la urmă, cea mai bună cameră din lume este cea pe care o ai în buzunar atunci cînd îți trebuie. ■

De la sfîrșitul acestui an nu se va mai anagaja nici un operator de televiziune la posturile locale. Toată lumea va deveni un video jurnalist, un operator înarmat cu toate resursele, „backpack”. Așa că îi instruiesc pe operatorii video să fie jurnaliști.

De la facultate, direct la pensie

Atomic Leow, 65 de ani, din Singapore, este în anul al V-lea la Medicină.

La Facultatea de Medicină de la UMF Iași, singaporezul Atomic Leow, de 63 de ani, stă în sesiune și cite două nopți la rînd treaz. Doctor în inginerie agricolă, cadru didactic și cercetător la o politehnică din Singapore, Atomic Leow a venit la peste 60 de ani în România pentru a-și îndeplini visul de mic copil: să practice medicina. Anul viitor, cînd termină, ar putea intra în Cartea Recordurilor ca cel mai în vîrstă absolvent de medicină din lume.



Prima dată a vrut să meargă la medicină în Anglia, la aproape 60 de ani, dar viața acolo era prea scumpă.

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Atomic Leow își dorește din toată inima să vadă castelul lui Dracula, din Transilvania. „N-ai cum să mă înțelegi”, îmi spune studentul de la Medicină, de 63 de ani, din Singapore, „am trăit toată viața cu imaginea asta. Chiar dacă sînt reali sau nu, vreau să merg și să dau mîna cu cițiva vampiri. Să văd unde trăiesc.” Bărbatului nu-i poți citi vîrsta pe chip. E înalt, merge apăsat și își poartă stetoscopul aproape în permanență într-o geantă sport neagră. Doar auzul l-a lăsat în anii care au trecut, la urechea sîngă, dar nu se îngrijorează „doar acuși termin medicina și-am să fiu doctor, nu?”

Și-a dorit toată viața să facă medicină

În vara anului 2015 Atomic Leow va termina facultatea și, după cal-

culele acestuia, va deveni cel în vîrstă absolvent de medicină din lume. Și-a pregătit deja momentul în care va intra în Cartea Recordurilor. Familia din Singapore îl va vizita pentru prima dată în România, va înainta o cerere pentru a fi prezentă și o comisie de la Guinness Book și a început deja să lucreze la teza de licență pentru că, spune acesta, degeaba faci o facultate doar ca să treci cu nota 5. „Cel mai în vîrstă absolvent de medicină este un malaezian de 62 de ani iar eu voi avea, la absolvire, cu trei ani mai mult. Dar nu de asta m-am înscris la facultate. Un doctor care ajunge să lucreze și nu vrea să îi ajute pe cei săraci, care vrea doar să adune bani, va fi un doctor prost. Misiunea mea, de a face medicină, este tocmai pentru a-i ajuta pe cei săraci, care nu au bani să se ajute singuri”, spune bărbatul. Atomic Leow este student în

anul al V-lea la Facultatea de Medicină Generală de la Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași. Singaporezul spune că și-a dorit toată viața să facă medicină. „De mic copil, poate chiar de cînd m-am născut.” O spune cu atîta convingere încît îți vine să crezi că pasiunea pentru medicină e ereditară. O fiică de a sa profesează la un spital din Australia, cealaltă e studentă. Ginerile său este doctor, fratele, șef de clinică, nepoata sa „cea mai bună studentă de medicină din Australia”. Iar Atomic Leow crede că ghinionul l-a oprit în tinerețe să obțină titlul de doctor. „În timpul examenului de treaptă de la finalul liceului (n.r. echivalentul unui bacalaureat și admitere la facultate de medicină), în Australia, am fost foarte ghinionist. În timpul examinării am fost dus într-un centru greșit. M-am trezit într-o sală de 10.000 de studenți, cu un singur rînd pentru elevii asiatici, dar nu puteam să-mi găsesc locul care mi-a fost atribuit”, povestește Atomic Leow, gesticulînd energic.

A cerut ajutorul unuia dintre profesorii supraveghetori care l-a îndrumat către un loc care nu corespundea cu foaia lui de examinare. „I-am spus că locul e greșit dar mi-a spus să stau acolo că studentul nu a mai venit. După ce am terminat de citit subiectele mi-am dat seama că ele nu erau pentru asiatici, cu prima limbă engleză, ci pentru australienii cu prima limbă engleză.” Așa că s-a ridicat, a ieșit din sală, a căutat și a găsit într-un final centrul de examinare în care fusese îndreptat. Doar că atunci cînd a ajuns acolo trecuse deja mai bine de jumătate din timpul destinat examenului și nu a fost lăsat să stea mai mult. „De ce nu am făcut medicina? Pentru că am picat dezastruos examenul de limbă engleză. Toți prietenii mei cu care am studiat atunci au ajuns doctori, mulți dintre ei lucrează și în America.”

Doctor în agricultură

Singaporezul nu a putut face, prin urmare, altceva, decît să se reprofileze. A ales agricultura, unde a putut să studieze toxicologia și far-

macologia. S-a apropiat cît de mult a putut de domeniul medicinei. Îmi spune că a absolvit „cum laude” și că a primit o bursă pentru a urma studii doctorale la Universitatea La Trobe din Australia. A mers acolo, iar ca teză de doctorat a realizat o cercetare despre efectele negative ale medicamentului Stalinon, cercetare „care este acum în toate bibliotecile universităților din lume”. Desenează pe o agendă butoaiile pline cu „sute și sute de litri” de bacterie cultivată E.coli, pe care le-a

Însă traiul în Anglia s-a dovedit mai scump decît și-a făcut Atomic socotelile în Singapore. Doar costurile la facultate îl ajungeau 20.000 de lire sterline pe an și după cîteva luni a renunțat. Înainte să plece și-a întrebat însă și colegii și profesorii, unde ar putea să studieze medicina, pentru a fi și mai mici taxele și traiul ușor. „Mi-au recomandat cu toții România și eu m-am hotărît să vin la «Grigore T. Popa». Am ales Iașul pentru că universitatea de aici este cea mai veche și are cele

„Un doctor care a ajunge să lucreze și nu vrea să îi ajute pe cei săraci, care vrea doar să adune bani, va fi un doctor prost. Misiunea mea, de a face medicină, este tocmai pentru a-i ajuta pe cei săraci, care nu au bani să se ajute singuri.”

bombardat cu unde sonice pentru a aplica apoi medicamentul asupra ei și a verifica efectele.

Susține mereu că ar fi putut să-și ducă viața fără să urmeze medicina. A fost, pe rînd, „lecturer” și „senior lecturer” la Universitatea Politehnică „Ngee Ann” și „principal lecturer” la Politehnica „Temesek”, ambele din Singapore, unde a fost și șeful departamentului de biotehnologie.

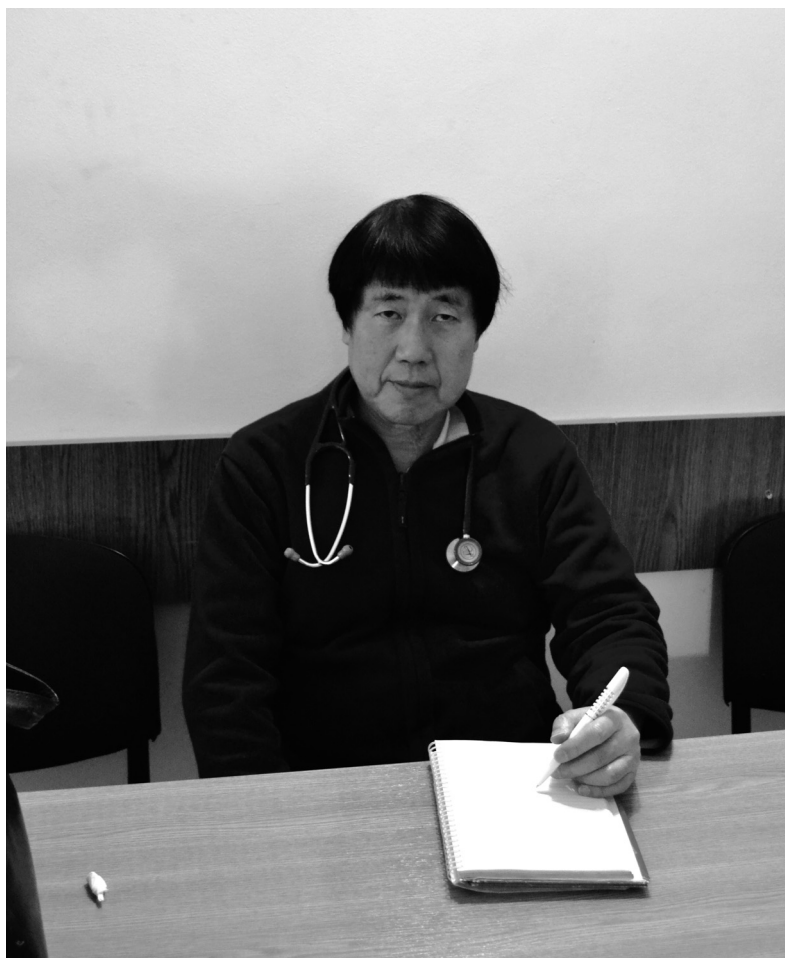
De cinci ani în Iași

În 2007 s-a hotărît că trebuie să își ducă pînă la bun sfîrșit visul său de a deveni doctor. Atunci a aplicat la o universitate din Marea Britanie, care trimisese o echipă de specialiști pentru a organiza examene în Kuala Lumpur, capitala Malaysiei. S-a dus la examen, fiindcă în Singapore era deja prea în vîrstă pentru a fi student. „Am trecut printr-un interviu foarte riguros pentru universitatea britanică și am fost norocos fiindcă am fost unul dintre puținii admiși. Trei oameni de fapt au fost admiși, iar eu eram cel mai bătrîn dintre ei. S-au mirat și cei din comisie, nu știau să fi dat vreodată cineva, în Anglia, admiterea la ei la vîrsta mea”, povestește Atomic Leow.

mai bune legături”, crede Atomic Leow. Iar cu traiul din România nu i-a fost greu să se învețe. A descoperit în români ceva ce, spune el, nu a mai găsit nici la francezi, nici la englezi și nici la „multe alte popoare europene pe care le-am vizitat”. Bunătatea. „Și răbdarea. Primii doi ani i-am petrecut ca să construiesc o relație cu colegii mei, să mă amestesc printre ei, să rîd cu ei. Și cred că am reușit în 95% dintre cazuri. Nu îmi sînt ca niștii fii, ci ca niște prieteni, mergem împreună, mîncăm împreună”, spune Atomic Leow.

Singaporezul și-a petrecut aproape cinci ani de zile încheiați în Iași învățînd pentru examenele de la Medicină, despre care spune că îl țin uneori treaz și două nopți la rînd. Reușește să plece acasă doar pe parcursul verii, pentru cîteva luni, la soția sa din Singapore, atunci cînd se întîlnește și cu fiicele sale care vin acasă din Australia. Nu a venit pînă acum nimeni să îl viziteze la Iași, deși el ar vrea să îi aducă pe toți.

Așteaptă însă momentul absolvirii, cînd va deveni oficial cel mai în vîrstă student din lume care a reușit să termine studiile la o facultate de medicină. ■



În tren, poveștile își așteaptă gara

Cu cât e drumul mai lung, cu atât oamenii își varsă mai mult sufletul necunoscuților.

Trenul este asemeni unei cărți cu sute de povești și care își schimbă personajele la fiecare stație. Trebuie doar să ai norocul de a o deschide pe cea potrivită sau ca romanul să se deschidă singur la pagina potrivită și să te poarte pe valuri alunecoase. Oamenii sînt mai deschiși și mai vorbăreți în vagoanele care aleargă pe șine, iar atunci cînd necazurile nu mai au loc în sufletele lor, caută alinare la străinul de lîngă ei. Devii astfel stația în care poveștile lor aleg să coboare.



Pe ruta Iași-Dorohoi circulă mai mult navetiști.

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro
Boxerul

De cînd sînt student am auzit zeci de povești. Unele pe de-a-ntregul, pe altele doar pe jumătate ori am apucat să le văd doar o parte din începuturi. În ultima călătorie am avut ghinion căci nu am apucat să termin povestea ci i-am auzit doar cîteva rînduri. Veneam spre Iași, iar în una dintre stații s-a așezat lîngă mine un bărbat încălțat cu galoși și îmbrăcat într-un trening rupt și murdar care mirosea a fum. Își tîrîia corpul greu ajutat de un băț și nu i-am dat atenție decît la ultima stație. M-a întrebant cum se ajunge în Tudor și apoi a început să-și spună tărăgănat povestea fără ca eu să-i pot spune vreun cuvînt. „Eu am fost la viața mea sportiv. Acum 40 de ani știam și eu orașul”, îmi spune cu o voce tristă bărbatul care își tot trîgea fesul negru spre ochi. Se uită spre mine mai mult în fugă, iar în rest privirea și-o ține în pămînt, parcă încercînd să-și caute sănătatea. A trebuit să renunțe la box și la serviciul pe care îl avea în construcții după ce i-au paralizat picioarele în urma unei crize, iar de atunci simte că viața lui nu mai are nici un rost. „Eram la muncă și dintr-o dată mi s-a întunecat privirea și m-am trezit la spital. Fusesem în comă pentru mai multe zile”, continuă bărbatul care începe să strîngă bățul în mîini. Medicii i-au spus că e o minune că și-a revenit, dar el simte de fapt că în ziua în care a deschis din nou ochii a avut ghinion. „Tu ești mic acum, iar vîntul îți suflă în aripi. Viața asta însă e frumoasă numai pînă pe la 50 de ani. Începi apoi să te topești ca untul la soare și să te scurgi spre pămînt”, îmi spune acesta, apoi se ridică greu de pe scaun și caută din priviri ieșirea.

Profesoara de română

Frumusețea poveștilor auzite în tren te doboară, te marchiază sau te amuză și fac călătoriile lungi să pară doar clipe. Te învață, mai mult decît orice bibliotecă, că o carte nu se judecă după copertă ci trebuie să ai răbdarea și norocul de a-i răsfoi paginile. Pe Valentina Huțanu am întîlnit-o în tren acum mai bine de un an și am rămas prieten. Era cald iar în cele două mici vagoane care mergeau din Iași spre Dorohoi aproape că nu mai aveai loc nici să arunci un ac. Am găsit un scaun doar pentru că venisem cu vreo oră înainte și pe frunte mi se se adunaseră zeci de broboade de apă. Mirosea ca într-o baracă de muncitori întorși seara tîrziu de la muncă și mai erau încă minute bune pînă la plecarea trenului. Din sacose începeau să se scoată bucăți de salam ce erau înfulecate rapid cu cîte un codru de piine, iar aerul și se închea în nări ca o baltă de sînge.

Măruntică, slăbuță, cu o pălărie albă și cu o geantă mare pe care o trîgea după ea, Valentina Huțanu și-a făcut loc cu greu pînă în dreptul scaunului meu. „Nu mai scrie Pleșu ca pe vremuri” îmi spune șoptit femeia atunci cînd m-a văzut că răsfoiam o Dilema uitată de vreo două săptămîni prin rucsac. M-am ridicat și i-am oferit locul, iar apoi paginile poveștii ei s-au deschis una cîte una. În jurul nostru s-a făcut cerc, iar oamenii de pe celelalte scaune au tot început să se întoarcă. A fost profesoară de română la Grupul Școlar „Ioan C. Stefanescu” din Iași, dar de cîteva ani a ieșit la pensie. Își vizitează tatăl ori de cîte ori are ocazia, chiar și pentru cele mai mici „mofturi”.

Acum vine să-i aducă revista România Mare și-mi spune că nu e săptămîină în care să nu o citească. „Are o colecție întreagă acasă. Sute de reviste Dilema și România Mare și nu se îndură să arunce nici una. Pe lîngă sutele de cărți din bibliotecă și din cutii, avem și secțiune de periodice”, îmi spune rîzînd Valentina Huțanu. Cînd nu își vizitează tatăl femeia măruntică își petrece timpul în Back Door Caffè și nu ratează nici un concert de jazz. „Barul e a unuia dintre băieții mei, iar cum bărbatul mi-a murit, toată ziua îi stau lui pe cap. Cred că își face cruce cînd plec de acolo”, îmi spune femeia în timp ce își așează pălăria mai pe o parte, după moda tinereții ei. Încet discuția se transformă într-o lecție de literatură. Ia pe rînd opera lui Cioran, Alecsandri și Eminescu, iar călătorii aproape că își dau coate pentru a fi mai aproape de fosta profesoară de română. Bucățița de vagon se transformă în sală de curs, un curs la care însă nu se dau note.

Răspopitul

În tren poveștile le auzi pe gratis. Nu ai nevoie nici de abonament la bibliotecă și nici nu trebuie să plătești ca să o cumperi, ci ai nevoie doar de bilet de călătorie și răbdarea de a asculta. Pentru unele însă trebuie să oferi ceva în schimb dacă îți se cere, iar acelea sînt, de cele mai multe ori, cele mai bune. La cîteva săptămîni după începerea anului școlar, în timp ce mă întorceam la Iași, l-am întîlnit pe nea Andrei. A venit țintă spre mine și mi-a cerut, senin și sincer, cinci lei pentru o bere. I-am dat fără să stau prea mult pe gînduri, iar el s-a așezat pe scaunul din fața mea ca să îmi plătească cu istoria vieții sale.

Fusese preot pînă să-l lase ne-

vasta și să fugă împreună cu fiica sa în Italia, iar acum mai cîntă ca dascăl pe unde apucă. S-a apucat de băut „din cauza supărărilor”, iar noul obicei i-a îndepărtat și familia și prietenii. Deși nu recunoaște la început, tot darul beției i-a făcut soția să-și caute fericirea pe alte meleaguri și l-a lăsat să-și înecă amarul într-o garsonieră din Copou. „Femeia e coastă din noi tinere. Poate de asta a mea a fost așa spurcată și rea. Eram un pui de drac cînd eram tînar”, îmi spune nea Andrei în timp ce se mută pe scaunul de la geam. Are doar un pulover negru, vechi și rupt din loc în loc deasupra cămășii albe deși afară iarna începea să-și ceară drepturile, iar vîntul mușca aprig și prin haine.

Respirația îi mirosea puternic a alcool, iar privirea o avea tulbure. A absolvit Seminarul de la Neamț, iar pe măsură ce trenul își continua mersul, poveștile din spatele zidurilor mănăstirii de la Neamț ne duceau înapoi, spre trecut. „Am dus-o bine acolo. Munceam de ni se rupeau oasele la cîmp sau la pădure, dar cînd scăpam eram toată ziua numai în petreceri”, îmi spune rîzînd nea Andrei. Cînd era în ultimul an de seminar a furat împreună cu colegii o damingeană de vin care era pentru împărțit, dosit de unul din preoții profesori în altar. S-au împărțit însă doar ei din vin, vreo săptămîină, iar profesorii nu știau cum de ajung în fiecare zi amețiți la cursuri. „Și-au dat seama abia după ce am terminat vinul și a fost un scandal în toată școala”, îmi spune serios bărbatul.

S-a făcut consiliu, au venit părinții și a fost pe punctul de a fi exmatriculat. A scăpat însă doar cu mustrare și nota scăzută la purtare. Poveștile lui din Seminarul Teologic se adună una cîte una. Două femei, care stăteau la cîteva scaune

distanță, își fac cruce de fiecare dată cînd răspopitul mai amintește de vreo năzbîtie din școală și încep să vorbească și de alte păcate ale preoților. În Lețcani se ridică brusc, îmi strînge cu putere mîna apoi trece în celălalt vagon. Acum cere bani pentru o piine.

În tren poveștile își găsesc întotdeauna ascultător, iar în huruiul roților din fier limbile parcă se dezleagă. Călătoria devine o spovedanie sinceră, știind că urechile străine s-au urcat sau urmează să coboare la altă stație. Nu-ți cer nici bani și nici sfaturi, ci caută doar un alt suflet care să le înțeleagă necazul. ■



Valentina Huțanu a fost toată viața profesoară de română.

Festivalul filmului românesc i-a adus pe actori în public

Au participat nouă invitați din cinematografia autohtonă.

Timp de cinci zile, sala Gaudeamus a Casei de Cultură a Studenților (CCS) s-a transformat în cinematograf. De pe 20 pînă pe 24 mai, la festivalul Serile Filmului Românesc Timpul, organizat de Asociația Studenților Jurnaliști (ASJ), au venit oameni de toate vîrstele, găsindu-se spectatori pentru fiecare dintre cele 14 pelicule. Iar cînd au auzit că, după proiecții, cei din spatele ecranului vin în fața lui, și-au scos de la sertar curiozitățile. Regizorii Mircea Daneliuc și Stere Gulea, actorii Cecilia Bârbora, Olimpia Melinte, Valentin Popescu, Oana Sârbu, Ștefan Bănică Jr., Mihai Constantin și scriitorul Dan Lungu au fost cei care au venit pe scenă, după ce cortina s-a lăsat.



Actorii din „Liceenii” au adunat cei mai mulți spectatori.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Festivalul i-a purtat pe spectatori timp de cîteva decenii prin cinematografia românească. Încă din vremea lui „Nea Marin Miliardar”, tocmai din 1978, pînă acum un an, cînd regizorul Stere Gulea a adus pe ecrane filmul „Sînt o babă comunistă”, difuzat în ultima zi a festivalului.

În primele două zile, publicul, de la mic, la mare, a fost precum un elev cuminte. Nu a chicotit prea tare la glumele senatorului Vîrtosu, închipuit de regizorul Mircea Daneliuc și jucat de actorul Dorel Vișan pe pelicula „Senatorul melcilor”, proiectată miercuri, pe 21 mai. Nici nu s-a obrăznicit cînd i-a venit rîndul să își spună curiozitățile celor doi invitați: regizorul, căruia i-a fost dedicat festivalul și Cecilia Bârbora, protagonista filmului. Liniștea a fost spartă de o elevă, nu mai mare de clasa a IX-a. A vrut să știe de ce a fost ales un sfîrșit „așa de trist”. „Pentru că așa am vrut eu”, a venit răspunsul regizorului Mircea Daneliuc, fără nicio intenție de completare. Deși laconic în formulări, atunci cînd un spectator l-a întrebat care este simbolistica melcilor, invitatul

l-a lămurit că orice creator „întrebuințează simboluri opere sale, dar ține de inteligența fiecăruia să le descifreze”.

Liceenii au luat notă de trecere

În schimb, joi, cînd au fost difuzate filmele „Liceenii”, „Extemporal la dirigenție” și „Liceenii rock 'n' roll”, publicul a semănat mai degrabă cu niște elevi în pauza mare.

Nu numai întrebări au avut cei din sală, ci și cîteva rugămînți. Un băiat ar fi vrut să-l vadă pe Ștefan Bănică Jr. cum îi imită mișcările lui Elvis Presley.

Mai zgomotos, mai energic și mai numeros, nu s-a sfiit să chicotească la scenele din camera Danei sau să își înăbușe risetele în palme, la năzbîțiile lui Ionică. Reacțiile celor din sală au izbucnit la unison pe tot parcursul peliculelor. „Și dacă ți-aș face curte?”, a răsunit îndrăzneala de licean. „Îmi pare rău, stau la bloc”, a venit

replica Danei, urmată de o avalanșă zgomotoasă de risete, pornite dinspre balcon, înspre scenă.

Vîrfurile picioarelor s-au ondulat în ritmul muzicii din film și după fiecare concert al liceenilor, spectatori au aplaudat ca și cum s-ar fi aflat la un spectacolul de-al lor. Iar cînd Oana Sârbu, Ștefan Bănică Jr. și Mihai Constantin au intrat în sală, echipa ASJ a dat tonul: „Ani de liceu, cu emoții la română” a fost de ajuns pentru ca publicul să prindă ritmul și să fredoneze. Și curaj a mai prins.

mite lucruri, dar nu s-au împlinit”. Discuție încheiată.

Nu numai întrebări au avut cei din sală, ci și cîteva rugămînți. Un băiat ar fi vrut să-l vadă pe Ștefan Bănică Jr. cum îi imită mișcările lui Elvis Presley, doar că nu prea a avut sorți de izbîndă. A trebuit să se mulțumească doar cu imaginea din film a lui Bănică dansînd rock 'n' roll, acum mai bine de zece ani.

Dacă pînă joi, majoritatea celor din public aveau buletin, prima parte a zilei de vineri a fost a copiilor de-o șchioapă, care au venit să-i vadă pe Lizuca și Patrocle în „Dumbrava minunată”. Seara s-a încheiat cu peripețiile lui „Nea Marin Miliar-

dar”, și nu cu o sesiune de întrebări precum în celelalte zile, pentru că invitații, Draga Olteanu-Matei și Dionisie Vitcu, nu au putut ajunge la Iași. În schimb, în ultima zi a festivalului, „Moromeții”, „Moartea domnului Lăzărescu”, „Sînt o babă comunistă”, Stere Gulea și Dan Lungu au fost bifați prezent în catalog.

Adunate laolaltă, vorbele invitaților s-au învîrtit în jurul generațiilor de spectatori, al simbolurilor țesute pe peliculă și al felului în care filmele au schimbat gîndiri, iar Ștefan Bănică Jr. a scăpat și-un secret de culise. A mărturisit că „un actor trăiește prin publicul său”. ■

AMINTIRI JUNIMISTE Cu lupa pe Eminescu

de Ana Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Cartea „Mărturii despre Eminescu. Povestea unei vieți spusă de contemporani” a fost lansată joi, la ora 11, în sala Aula Magna a Universității „Alexandru Ioan Cuza”, în cadrul celei de-a 40-a ediții a „Colocviului Eminescu”. Aceasta urmărește să-i redea fiecărui cititor în parte un Eminescu al lui, pentru că fiecare îl percepe altfel. Memoriile contemporanilor precum Titu Maiorescu adunate de autorul Cătălin Cioabă povestesc detalii din viața de zi cu zi a poetului, pentru a putea aminti cît mai exact de persoana eminesciană.

La lansare au fost prezenți prof. univ. dr. Eugen Munteanu, director editura Humanitas Lidia Bodea, prof. dr. Lăcrămioara Bădescu, cît și autorul cărții. Scriitorul Dan C. Mihăilescu nu a putut fi prezent, așa că a redactat o scrisoare pentru tinerii care trebuiau să-și prezinte lucrările științifice în cadrul colocviului. Aceasta a fost citită de Lidia Bodea, iar cuvintele încurajau la o rezistență a culturii și la adîncirea setei de cunoaștere.

Însuși Cătălin Cioabă a afirmat despre carte că este „un document de epocă, este provocatoare pentru că are mărturii care se bat cap în cap”. Nu i se servește cititorului imaginea pe tavă, ci este lăsat să își

creeze una de unul singur. „Cartea nu laudă și nu critică, ci observă perspectivele autorilor despre Eminescu”, după cum s-a exprimat Lăcrămioara Bădescu. Prietenii sau cunoscuții vorbesc despre cum poetul i-a încurajat pe colegii junimiști să scrie, printre care se afla și Ion Creangă. Acesta nu avea încredere în forțele proprii și nu considera operele sale ca fiind importante. Dar Eminescu este cel care l-a adus în cenaclul „Junimea” și care l-a sfătuit să scrie în continuare.

De asemenea, sînt suprinse detalii minore care dau esența personajului. De exemplu, este descris un fragment în care poetul este la piață, își cumpără struguri, îi pune în căciulă și îi mănîncă de acolo. Intenționat sau nu, culegătorul textelor a omis zvonurile despre antisemitismul acestuia, după cum el însuși a menționat.

Personalitățile epocii „ne spun cîte o poveste, iar poveștile lor adunate laolaltă spun, în întregime, povestea vieții lui” afirmă autorul. La întrebarea „cine a fost cu adevărat Eminescu?” a încercat să răspundă Cătălin Cioabă, adunînd mărturiile contemporanilor despre poetul național în peste 400 de pagini. ■

PRIETENIE ÎN CADRE STATICE

Tăcere povestită de-un chip de lemn

de Cristina STAMATE | cristina.stamate@opiniastudenteasca.ro

Doi păpușari, o marionetă, o rîndunică, o vioară și un pian au creat în cafeneaua „Teatru Fix” o poveste tăcută. Deși, pe 24 mai, începînd cu ora 19.00, cuvintele au lipsit cu desăvîrșire, gesturile și mișcările scenice au dat contur spectacolului „Tăcere” prezentat în premieră.

Cîteva secunde galoapează nedumerite. Iar din beznă răsare o melodie lină de vioară ce aduce în dreapta scenei un strop șters de lumină. Apoi, după ce notele par că zboară tot mai aproape de urechile spectatorilor, centrul scenei prinde contur. O băncuță, un mic suport cu o vază și un stîlp cu un bec ce iluminează, sînt elementele care creează o imagine în mișcare. Apoi, o marionetă care își dezmoște încheieturile pe cîntece de pian, își plimbă singurătatea în tăcere. În miinile unui artist cu mișcări meticuloase, păpușa devine un dansator ușor stîngaci.

Cu părul scurt și creț, cu chipul conturat masculin, marioneta îmbrăcată într-un costum oranj pare îngîndurată. Își mută tăcerea cînd pe acorduri de vioară, cînd pe ritm de pian și doar pașii de lemn și ațele manevrate de păpușar par să-i îngreuneze mersul. Se oprește și se așază pe băncuță, iar privirea ce săgetează înaltul întunericului pare că vrea să descifreze cerul. Dar cînd momentul pare a fi o meditare în abis, prin zborul ei haotic, o pasăre rupe firul static al cadrului.

Personajul privește țintă spre vîrfurile stîlpului, acolo unde pasărea se adăpostește. În ajutor vine păpușarul care desfășurează becul și lasă ca pătura de întuneric să cadă peste scenă. Dacă nu prin jocuri copilărești, atunci cum să-ți faci un prieten loial? Tot la un joc recurge și marioneta, suflînd baloane de săpun ce se sparg de ciocul păsării.

Spre deosebire de întrebările adresate timid în prima zi a evenimentului, cînd au venit „liceenii”, curiozitățile s-au spus pe șleau. „S-a înfiripat vreo idilă între voi, după filmări?”, a vrut să știe o fată. „De la ce ziar ești?”, a contrarcat Ștefan Bănică Jr., iar Mihai Constantin i-a venit în ajutor. „Poate ne-am fi gîndit noi la anu-

O prietenie copilărească se leagă, între cele două personaje fără viață, pînă cînd legămîntul este despărțit de fulgii de nea artificiali, care completează tabloul stins. Fulgi care anunță sosirea anotimpului înghețat, implicit și plecarea rîndunicii într-un loc mai cald.

După ce fulgii încetează să mai cadă, pasărea se întoarce la amicul ei tăcut care immortalizează strînsa lor legătură într-un tablou. Pe un mic șevalet pe care se află o planșetă, marioneta pictează de zor ceva ce publicul nu poate vedea, în timp ce artistul lasă să curgă deasupra operei un praf sclipitor. În final, tabloul sugerează prietenia eternă între păpușa de lemn și umbra zburătoare. Iar în timp ce piesa ia sfîrșit, o domniță din sală îi oferă marionetei eșarfa ei verde. Tabloul rămas în mijlocul scenei încă mai derulează o prietenie cusută cu tăcere. ■

Scandalul teilor a fost doar o cărămidă într-un parcurs pieziș al capitalei Moldovei. Iașul a fost, sub guvernarea primarului Gheorghe Nichita, un oraș care a înghițit multe fonduri europene, dar în care ieșenii au devenit mai amărâți pe zi ce trece. Fie că este vorba de tranziție, fie că e de transformare, teii și veșnicile șantiere din Iași încă sînt subiecte vii și sensibile pentru toți ieșenii. Fie că e vorba de comunicare bună sau proastă, Primăria se face vinovată de faptul că nu a respectat măcar dreptul ieșenilor de a fi informați. Se taie? Nu se taie? Se termină șantierele? Încep altele? Într-un final, conducerea de la Palatul Rogozanu se va schimba, dar ieșenii vor rămîne cu orașul în brațe. Și nu sînt „isterici și cretini“.

Pe mîinile cui rămîne Iașul?

În război cu primăria, ieșenii se revoltă în fiecare săptămînă.



Peste 300 de copaci din parcul Expoziției au fost marcați pentru tăiere.

Despre servantul public Gheorghe Nichita și fratele „Mihăiță” din Copou

După 25 de ani de nebulie „tranzitională”, Iașul rămîne profund marcat de o comico-tragică triplă: Simirad-Solcanu-Nichita. Și-au transmis peste timp, unul altuia, metehnele și aerele de grandoare. În vreme ce ei făceau asta, din Iași s-a scurs întreaga substanță: căzută în cenușă, aria industrială a orașului s-a axat pe servicii, de îndată ce acolo au apărut mall-uri (vara, magazinele sînt goale, dar holurile sînt pline, fiindcă aerul condiționat nu costă; iarna, aceleași magazine devin „muzee”, dar holurile produc aceeași căldură la care oamenii speră cînd pleacă din apartamente, închizîndu-și caloriferele); umilită și lipsită de orizont, populația a migrat (Iașul era al doilea oraș al țării, ca densitate, de cîțiva ani buni a coborît bine în clasament); transformată în „etichetă” numai bună de vîndut prin campanii electorale, cultura a devenit o monedă de schimb

pentru care acum, ca și altădată, „naturelul simțitor” al intelectualilor propagandiști produce semnături de susținere. Astăzi, Iașul nu mai este un oraș, ci este un soi de groapă peste care, din cînd în cînd, de regulă prin octombrie, se coboară, cu voie de la Primărie și Mitropolie, mitul unui miracol.

Iașul este, mai cu seamă de cînd dl. Gheorghe Nichita este, după lege, „primar”, o ciudată îmbinare de ev mediu și postmodernitate. Iașul este urîțit și, doar aparent paradoxal, are aerul unei mahalale dintr-un film SF. De la o vreme încoace, se întîmplă că domnul numit, după lege, „primar”, adică dl. Gheorghe Nichita, are „viziuni”. Mai exact, de cînd cu „regionalizarea”. Fără să fi contat vreodată, în trecut, în politica mare, fără să conteze acum în politica mare, cel care ar trebui să înțeleagă faptul că „primar” înseamnă, de fapt, un individ

ce se află în serviciul oamenilor (deopotrivă al celor care l-au ales, dar și al celor care nu l-au ales, s-au abținut ori nu s-au prezentat la vot), deci nimic altceva decît un servanț public, dl. Nichita vrea să supraliciteze „acasă”. I se pare că e simplu, încurajat fiind, din dreapta și din stînga, de lipsa unei opoziții politice, cel puțin pînă acum. Încurajat fiind de cultura asistențială pe care a indus-o în oraș în cei zece ani de mandat. Încurajat fiind de egolaria în care se scaldă, ascuns după draperiile grele ale biroului din Palatul Roznovanu, sediu al reprezentanților cetățenilor din municipiul Iași. Cu toate aceste încurajări, primarul Nichita e lipsit de curaj. Ca atare, dumnealui nu are exercițiul dialogului. Dumnealui „dispune”. Așa „a dispus” ca teii de pe Bulevardul Ștefan cel Mare să fie tăiați și să fie înlocuiți cu salcîmi japonezi. La fel, „a dispus” ca vreo cinci sute

de arbori din Copou să fie marcați spre a fi doborîți, din cîte se pare. „A dispus”, în aceeași manieră, că cei care au sesizat acest abuz ar fi „cretini și isterici”. După asta, a decretat într-o conferință de



Daniel Șandru
politolog

presă că aceiași oameni se află „în eroare”, fiind „victime ale manipulațiilor politice”. Ceea ce, chiar dacă ar fi adevărat, nu anulează în vreun fel insanitatea deciziilor acestui servanț public a cărui fiecare acțiune înseamnă aprinderea becului de panică. Și, totuși, „primarul” dispune. Tocmai pentru că trăiesc într-un oraș în care cel care, pe vremuri, își dorea să fie „un Simirad”, apoi „un Solcanu” (pînă la a căpăta, finalmente, conștiință de sine și a deveni „el în-

suși”, adică Marele El) poate să decidă fără a întreba pe nimeni, am dispus și eu, ca simplu cetățean, că este momentul să merg în parcul din Copou spre a face exact ceea ce și alți ieșeni (și nu numai!) au făcut: să iau în grijă un „frate”, adică un arbore marcat de monomania servanțului public Gheorghe Nichita pentru betoane.

L-am botezat „Mihăiță”, iar similitudinea cu ceea ce înțeleg că ar fi fost numele de cod al informatorului Securității Gheorghe Nichita nu este deloc întîmplătoare. Întîmplător poate fi doar faptul că acolo, sus, în Copou, „Mihăiță” încă e verde, privind spre înălțimi și neștiind cînd va ajunge drujba servanțului public Nichita și la baza tulpinii sale. ■

Text publicat pe adevarul.ro, pe data de 23 mai 2014

Pe sub tei

Ultimele două săptămîni au readus în prim planul dezbaterii publice problema încă nesoluționată a teilor. În general a copacilor, a spațiului verde și a aerului curat. În plină campanie electorală, primarul Gheorghe Nichita a părut dispus să-și taie singur craca politică de sub picioare apărînd cu dirigență o decizie controversată. Aceea a marcării a 500 de copaci din cele două parcuri ale Copoului. Societatea civilă a Iașului, aflată cît este, a sărit efectiv în aer. Episodul de anul trecut al tăierii teilor de pe Ștefan cel Mare încă nu a fost uitat. Iar orice ar spune Nichita despre tei sau orice alt copac, este suspect ab initio. Oricît ar spune că nu se dorește tăierea vreunui copac, cu atît mai puțin a 500, el nu va fi crezut. Pe de o parte pentru că este și politician, nu doar primar, iar pe de altă parte pentru că a greșit grav anul trecut și a devenit suspect. Anul trecut, primarul nu a putut comunica un mesaj clar referitor la teii de pe Ștefan cel Mare. Dacă ar fi făcut-o, dacă ar fi avut loc fie și un simulacru de dezbateri publică, lucrurile ar fi stat altfel.

În fond, Nichita are trei mari pro-

bleme. În primul rînd, vede adversari politici oriunde și oricînd. Iar într-o perioadă de campanie electorală, susceptibilitatea sa nativă este cu atît mai augmentată. Doar că societatea civilă nu este același lucru cu un partid politic. Iar dacă un om sau altul este dispus să se lege cu lanțuri de un copac, nu înseamnă că poartă tricou portocaliu sau galben pe sub cămașă. Și chiar dacă. Unele subiecte nu țin de politic. Nu am văzut nici o diferență între programele PSD și PNL, de exemplu, în privința tratamentului aplicat copacilor. PSD nu a spus niciodată că va tăia orice nuc îi iese în cale și nici PNL nu a promis să planteze magnolii la fiecare colț de stradă. E drept, politicul și-a vîrît coada și aici, iar printre apărătorii sinceri ai copacilor s-au regăsit numeroși opoziționiști politici ai lui Nichita, permițînd confuzia. De fapt, implicarea unor partide de opoziție în problema teilor din Copou a făcut mai mult rău decît bine, pentru că a dus discuția într-un registru politicianist și electoral, în loc ca aceasta să rămînă într-un registru pur horticol.

A doua problemă a lui Nichita este comună multor șefi de instituții.

Își apără oamenii. Firesc, pentru că pe mulți, chiar el i-a promovat, considerîndu-i cei mai buni într-un domeniu sau altul. Iar cînd unul dintre ei calcă pe bec, prima reacție a primarului este de a-l apăra. Îi ia apărarea șefei Societății de Servicii Publice Municipale, Luminița Sălceanu, acum. I-a reproșat proasta comunicare, dar nu a dat-o afară în secunda doi.

I-a luat apărarea viceprimarului Mihai Chirica anul trecut. De-a lungul timpului, i-a amenințat cu șomajul pe șefa Direcției de Asistență Comunitară, Luminița Munteanu, pe șeful Salubris, Ion Apostol, pe șefa Direcției de Administrare a Patrimoniului Public și Privat, Letiția Palaga. Toți sînt bine mersi în funcție în continuare. Nichita preferă să-i mențină, chiar dacă problemele pentru care i-a atacat public nu s-au rezolvat.

A treia problemă a primarului este că și-a ales meseria pe care și-a ales-o. Inginer ca pregătire, Nichita a manifestat constant tendința de a se înconjura tot cu ingineri, vorbitori ai aceleiași limbi. Firesc pe undeva, pentru că majoritatea atribuțiilor Primăriei sînt tehnice. Nu poți pune un economist să supravegheze șantierele Iașului, și nici un poet, șef de spital. Partea proastă în Primăria con-

dusă de Nichita însă este că oriunde te învîrți dai de ingineri. Care nu vor putea vedea Iașul altfel decît în termeni de metri cubi, diametru al fierului-beton sau granulație a nisipului. Aici ar fi trebuit să intervină decizia managerială a primarului, de a alătura tehnicului dominant în Palatul Roznovanu o dublură civică. În fond, ne pretindem capitală culturală, nu? Nu ne dorim un turn Eiffel în locul teiului lui Eminescu, oricît de frumos s-ar vedea din vale.

Pentru Luminița Sălceanu, inginer horticol, teiul este un arbore ca oricare altul. Firește, nu va confunda niciodată *Tilia tomentosa* sub care visa Eminescu, un oarece poet național, cu *Quercus robur* din Borzești, pe rădăcinile căruia un oarece domn moldovean, Ștefan al III-lea Mușat a construit o biserică. Dar nici mirosul florilor argintii, nici majestuozitatea stejarului nu-i vor spune nimic vreodată. Iar versurile Poetului, din „Mai am un singur dor”, „Pătrunză talanga/ Al serii rece vînt/ Deasupra-mi, cerul sfînt/ Să-și scuture creanga”, le va înțelege doar ca pe o prognoză meteo care anunță că temperaturile vor scădea în cursul nopții, iar vîntul va bate slab, pînă la moderat, cu intensificări locale. Și puțin probabil să facă

vreodată analogia dintre bulevardul Carol din Copou și celebrul bulevard berlinez Unter den Linden. „Pe sub tei”, pentru cei nefamiliarizați cu limba lui Goethe. Iașul poate deveni un oraș „inginerizat”, iertat fie-ne barbarismul. Iașul poate trăi și fără tei. În celebra sa „Iașii și locuitorii lui în 1840”, Alecu Russo vorbește despre „cîmpul Copoului”, unde boiernașii ieșeau la promenadă prin soare și zăpușeală, pentru că așa era la modă. Niciun cuvînt despre tei și umbră, dar absolut niciunul. Un istoric al Iașilor, din branșa regretatului Ion Mitican, ar putea să ne



Alexandru Zănoagă
reporter „Ziarul de Iași”

spună și cînd a fost plantat primul tei în Copou. Probabil la scurt timp după lucrarea lui Russo, pentru că altfel teii n-ar fi fost atît de prezenți în poezia de tinerețe a lui Eminescu.

Putem trăi fără tei în Copou. Putem trăi fără niciun copac în Copou. Dar asta trebuie să o decidă ieșenii, nu vreun inginer din Primărie. ■



Titlu: „Godzilla”
Regizor: Gareth Edwards
An: 2014
Actori: Aaron Taylor-Johnson, Elizabeth Olsen, Bryan Cranston
Gen: Acțiune, SF



FĂ UN STOP-CADRU

Godzilla, un dinozaur bun de președinte

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Godzilla nu e un film pentru toată lumea. Nu e un *blockbuster* tipic. Și nu pentru că are un fir narativ greu de pătruns sau pentru o componentă psihologică profundă a personajelor. Gozilla te plictisește. Sau nu. Depinde de mai mulți factori, de la starea pe care o ai la intrare în cinema pînă la oamenii care tensionează sau așteptări. Mie mi s-a părut un film reușit, de departe unul dintre cele mai legate, profunde și de interes „monster movies”. L-aș echivala cu Pacific Rim ca amplasare, deși povestea celui din urmă a fost o încercare originală și curajoasă de a pune bazele unei noi francize, pe cînd Godzilla e un „reboot”.

În primul rînd, trebuie observat că Godzilla e filmat excelent. De la decorul semi-apocaliptic al dezastrului cauzat de monștri, pînă la cursivitatea și realismul animațiilor, nici nu îți dai seama că jumătate de film a fost făcut în studio și nu pe mare, folosind roboți uriași pe post de monștri. Mișcările sînt fluente, luptele dintre monștri sînt gîndite, iar, foarte

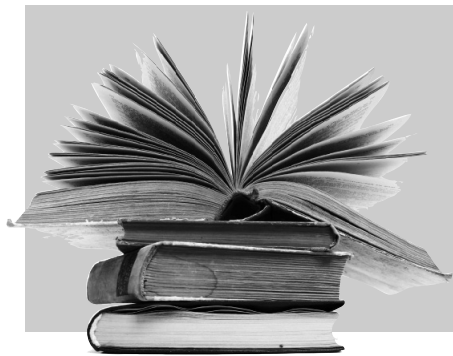
bine, animalele preistorice se mușcă, se împing, se lovesc cu coada și încearcă să-și scoată ochii. Pare natural, ar fi fost și stupid să vezi doi monștri începînd să-și care pumnii. Filmul este însă construit în așteptarea luptei finale dintre Godzilla și cei doi monștri care vor să se împerecheze în mijlocul orașului San Francisco (unde există și o scenă dubioasă în care monștrii se sărută cu un focos nuclear între dinți). Însă tensiunea de pînă în momentul luptei este bine construită.

În al doilea rînd, însă, Godzilla nu are personaje. Are actori foarte buni, mi se pare risipit aici Bryan Cranston, actorul principal din serialul Breaking Bad, dar nu are personaje de care să te poți atașa. Există un sentiment continuu pe toată durata filmului că toată lumea are roluri episodice. De altfel, „plot”-ul în sine este subtil. O centrală atomică, la care lucra Joe Brody (Bryan Cranston), e distrusă de o serie de cutremure neregulate, în urma cărora moare soția lui Brody. Guvernul din Tokyo le pune pe seama activităților

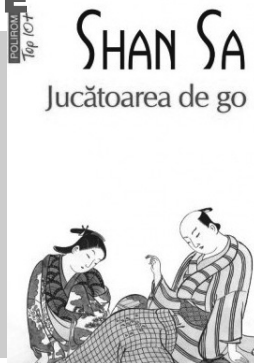
seismice, izolează toată zona pretinzînd că ar fi radioactivă, iar Joe își petrece următorii zeci de ani încercînd să dovedească că nu o calamitate a distrus centrala respectivă. Își trage în această căutare și pe fiul său, Ford, care devine cumva personaj principal, firul narativ purtîndu-l în aceleași locuri ca Godzilla. Pe scurt, sub centrala atomică creștea unul dintre monștrii, altul decît Godzilla, care se hrănea cu radiații, și după care, odată scăpat, Godzilla se ridică din străfundurile Oceanului Pacific (nu se explică exact de ce) pentru a-l învinge.

Deși copilăresc, firul narativ devine extrem de personal. Treptat, simți că lupta monstrului devine lupta ta, există proiectat un sentiment apocaliptic că dacă Godzilla dă greș, oamenii nu vor putea să lupte de unii singuri împotriva monștrilor. De departe unul dintre filmele din franciză în care simți că Godzilla contează, în care nu e doar un monstru rătăcit din străfundurile apelor pe care toată lumea încearcă să-l omoare. Doar să nu te plictisești pînă la secvențele în care filmul devine cu adevărat interesant. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE



Titlu: „Jucătoarea de go”
Autor: Shan Sa
An: 2014
Editură: Polirom
Gen: Beleristică



Războiul tăcut al pionilor

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Tabla de go e o țesătură de teritorii pe care cei doi jucători trebuie să le cucerească. Nu armele, ci „îndrăzneala și imaginația sînt virtuțile care aduc victoria”. Iar personajele lui Shan Sa știu întocmai descîntecele care le transformă pionii în niște învingători.

„Jucătoarea de go” este o manciuriană a adolescenței, care se maturizează doar la masa de joc, din Piața Celor O Mie de Vinturi. De acolo începe romanul să fie țesut, mereu în jurul a doi pionii: Necunoscutul și jucătoarea de go, al cărei nume îl aflăm abia în ultima pagină. Capitolele par a fi, de fapt, frînturi de jurnal care ajung, în final, să se completeze unele pe celelalte. Chiar dacă la început sînt desenate două drumuri diferite, nu e greu de intuit că va urma o răscruce care le va uni. Iar acea răscruce apare în vreme de război, unul care îi aduce moartea aceluia pe care jucătoarea de go l-a iubit pentru prima dată. Aceleași vremuri îl poartă pe Necunoscut, un soldat japonez, tocmai în Piața Celor O Mie de Vinturi, pentru a-i spiona pe inamici. Tradiția l-a învățat că între moarte și lașitate trebuie să aleagă, fără tăgadă, moartea, învelită de scriitoare în metafore.

Demonii războiului sînt îmbrăcați în chimonouri gri-violet și roz-pal, beau sake și

aduc miros de primăvară, însă doar în închipuirile soldatului. Primul joc de go îi aruncă pe toți într-un colț al minții, pentru a-i face loc unei năluce cu părul prins în două cozi și cu obrazul ars de soare. În fața tablei ei nu își vorbesc, însă ajung să se cunoască din felul în care mută pionii. El lent, fiecare mișcare fiind „aeriană, subtilă, ca un dans al cocorilor”, ea iute, cu un „joc pervers și extravagant”.

Demonii războiului sînt îmbrăcați în chimonouri.

Scriitoarea își împrumută vocea celor două personaje ale sale, iar prin vorbele lor le schițează portretul. Ale ei în capitolele imparate, ale lui în cele pare, deși la masa de go Necunoscutul a făcut prima mutare. De la jumătatea romanului încolo, numerotările nu își mai au rostul pentru că cele două povești încep să se înnoade într-o singură pînză, mai rezistentă cu cît pionii înaintează pe tablă, pînă la marginea prăpastiei. Într-un joc de go nu ai voie să te sinucizi, însă Necunoscutul și Cîntec de Noapte și-au țesut propriile reguli. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI



Album: „Let The World Know”
Artist: Dead by April
An: 2014
Gen: Melodic metal-core, pop



Lumea printre ziare și versuri

de Ana-Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Noul album „Let The World Know” al celor de la Dead by April este punctul culminant atins prin munca lor pînă acum. Cele 13 melodii cu mesaje emoționante sau care îndeamnă spre răzvrătire oferă echilibru produsului. Cel de-al treilea album aduce același amalgam interesant de metalcore, alternativ și electronic cu care au fost obișnuiți fanii.

Noua voce a trupei, Christoffer Andersson Stoffe, vine numai bine în completarea puzzleului acestui album. Prin tonul dur și vibrant în care sînt exteriorizate, versurile trezesc fiori pe ritmuri de chitară electrică. De aceea muzica lor are o rezonanță mai puternică decît în albumele precedente.

Piesa „Abnormal” amintește de acele vremuri din liceu în care cei fără apărare erau tachinați de cei mari și populari. Versurile sînt cuvintele unui puști care s-a saturat de ocară și încearcă să își schimbe imaginea. Acesta pare legată printr-un tipăt de „Let The World Know” în care vocalistul dovedește cît de mult vrea să se facă auzit.

Răzbunarea se face simțită în „Infinity X Infinity” în care iertarea nu este o soluție, ci fiecare trebuie să plătească pentru faptele lui. „Ask not for forgiveness/cause you will pay/you will pay for the things that you've did” (Nu cere iertare pentru că vei plăti, vei plăti pentru tot ce ai făcut). Sîngele, cicatri-

cile și zbuciumul intern trebuie răscumpărate. Însă piesa nu este un elogiu al suferinței, ci o atenționare a celor care îi rănesc pe cei din jur. „Don't even open you mouth/if there's only bad intentions” (Mai bine taci/ dacă ai de gînd să spui doar lucruri rele.)

„Replace You” și „As A Butterfly” fac parte din categoria baladelor în care viața fără sufletul pereche devine imposibilă. Melodiile sînt ca un cadou pentru cei ce suferă din dragoste, care nu-și înțeleg emoțiile și doresc să se elibereze în mod violent și pacifist în același timp. Iar acest lucru creează un contrast dintre mesajul romantic și screamo-ul în care este învelit.

Dacă unele piese amintesc de durerea pierderii persoanei iubite, altele o blamează deoarece a făcut doar rău. Printe ele se numără și „Done With Broken Hearts” sau „Peace Of Mind”. În plus, versurile sînt ușor de reținut, mai ales cele motivaționale. Chitara puternică și cuvintele uzuale, dar semnificative te prind destul de repede.

Suedezii au reușit și de data aceasta să atragă atenția prin stilul lor. Cunoscuți pentru linia melodică puternică și pentru amestecul de *clean* vocal și *screamo*, au adunat fani din întreaga lume la concertele lor. Iar versurile din „My Tomorrow” aproape că ne fac să îi credem pe cuvînt. ■



Toată luna ai stat la calculator și te-ai te-ai jucat „Nosferatu”

sau te-ai uitat la filme de groază. De aceea ai lăsat luminile aprinse în toată casa de cum se lăsa seara și pînă dimineața. Acum însă începe să ți se facă frică de momentul în care o să ajungă factura de la EON.



Ai ajuns la concluzia că ai nevoie de tratament pentru ați

calma nervii adunați în acest an universitar. Totuși nu vrei să iei medicamente și de aceea cauți vreun sfat naturist. Colegii au venit cu câteva idei, însă din păcate nu ai prieten, conduci zilnic și nici nu vrei să te apuci de fumat.



De cum a dat căldura ai început să mănînci zilnic înghețată și să

bei sucuri reci. De aceea ai răcit atît de tare încît oriunde mergi iei cu tine sulul de hîrtie igienică sau baxul de șervețele. Abia aștepti bursa ca să îți cumperi plicuri de Fervex. Speri doar ca acestea să nu ștrice gustul înghețatei.



Toată săptămîna ai căutat tot felul de sfaturi pentru pes-

cari, modalități de a pregăti momeala sau care sînt cele mai eficiente metode de a pescui. Nu-ți prea place ție să stai pe baltă și nici nu-ți place să mănînci pește, dar ai câteva dorințe, iar peștișorul de aur e singurul care le-ar putea îndeplini.



Încă de la începutul lunii nu mai ai răbdare. În fiecare zi

verifici avizierele de la cămin sau facultate și intri din oră în oră pe site-ul universității. Vrei să ți se vireze mai repede bursa pe card. Nu pentru că ai avea nevoie de bani pentru ceva ci pentru că îți place să te știi mai bogat.



Mai ai de terminat cîteva proiecte pentru facultate, încă

nu ai scăpat de examene, iar la licență încă nu ai scris nici măcar un rînd. În schimb colegii te tot roagă să îi ajuți la teme ori să le cauți materiale pentru lucrări. Nu te deranjează, dar ar putea să-ți mai aducă cîte un PET de bere.

PRIMUL RĂCNET



de Ana Maria BUCUR |
anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Mereu am auzit expresia „viața bate filmul”, dar atunci când nu reușește să o facă, îl copiază. Fascinați de tehnologie și preocupați de siguranța soldaților, liderii armatei americane lucrează la un costum asemănător cu cel a lui Tony Stark. Aceștia vor testa în iunie un prototip asemănător costumului Iron Man care le va oferi soldaților informații de pe câmpul de luptă în mod real, le va monitoriza semnele vitale și chiar le va opri sîngerările. Tactical Assault Light Operator Suit sau TALOS este un costum de infanterist avansat pentru a oferi celui care-l poartă un grad înalt de protecție. Ideea a fost prezentată pentru prima dată în 2013 de amiralul Bill McRaven din trupele americane speciale de comandă (SOCOM) și a fost inspirată de războiul din Afghanistan. La producerea acestui costum colaborează 56 de corporații, 16 agenții guvernamentale, 13 universități și 10 laboratoare naționale. Deoarece nu există industrie care să

Armata lui Iron-Man



Universitatea Iowa vrea să adapteze Oculus Rift pentru găini.

producă astfel de costume, organizațiile doresc să obțină acordul Pentagonului pentru a acorda premii în bani, motivând astfel muncitorii.

Munițiile și armamentul cu care sînt dotați soldații îi încetinesc și îi fac vulnerabili. Armata încearcă să scape de aceste minusuri umane cu ajutorul tehnologiei. Exoscheletul robotic este conceput pentru a spijini corpul, de a întârzia apariția oboselii, dar și a-i ajuta la transportul încărcăturii grele. De asemenea va fi echipat cu un calculator, Google-Glass, instrumente de comunicare și vor fi încorporați diverși senzori. Unii vor monitoriza poziția corpului, nivelul de hidratare, vor fi instalate încălzitoare și coolere care vor regla temperatura costumului. În cazul în care soldatul este accidentat, costumul poate genera

oxigen și opri hemoragiile externe prin utilizarea unor țesături inteligente.

În toamna anului trecut, liderii armatei americane au evaluat roboți autonomi care se deplasează prin apă, pe nisip și pe formațiuni stîncoase, în speranța că le vor fi de folos pe front. Tocmai de aceea prototipul va fi îmbunătățit pe parcurs.

Se așteaptă ca proiectul să fie gata în august 2018. Bineînțeles, costumul va fi utilizat în defensivă, oferindu-le soldaților atît protecție cît și informații de pe câmpul de luptă. Să sperăm că lucrurile nu vor degenera și nu îl va folosi nimeni ca armă pentru cucerirea omenirii, așa cum se întîmplă în filme. ■

SCOR LA PAUZĂ
Lupta celor de la Madrid

de Iulian BÎRZOI |
iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro



Săptămîna trecută, Madrid a fost fără îndoială capitala fotbalului european, după ce Real și Atletico s-au înfrînt în finala Ligii Campionilor oferind, după cum s-a spus la televizor, un duel între „investitorii bogați” și „muncitorii de la periferie” ai orașului. Prima repriză a partidei a fost una mai mult de tatonare, în care Atletico a fost cea care s-a remarcat. După ce cu o săptămînă în urmă reușea să cîștige campionatul după o pauză de 18 ani, echipa de la periferie s-a aruncat în atac. Iar eforturile lor nu au fost în zadar și s-au materializat după ce, la unul dintre cornere, Iker Casillas, ieșit fără scuză din poartă, scapă în poartă mingea trimisă de către Diego Godin. Pînă la pauză Realul s-a străduit să egaleze însă jucători ca Cristiano Ronaldo sau Bale au fost departe de adevăratul lor potențial, rațînd în repetate rînduri poarta. Iar pînă la urmă, tot cei de la Atletico s-au dovedit mai periculoși la sfîrșitul celor 45 de minute forțînd apărarea rivală.

Adevăratul spectacol, departe de schemele plastice trasate pe hîrtie, a urmat abia în a doua jumătate a celei de a doua reprize, cînd Realul și-a dat seama că trebuie să joace totul sau nimic. Bale a mai încercat două șuturi spre poartă, mai aproape de data asta, iar Ronaldo nu s-a mai împiedicat de minge și a prins

cîteva pase esențiale la construcție. Totuși, ceilalți madrileni s-au ținut bine și au încercat să închidă jocul în propria jumătate de teren. Ajutat de Arda Tudan, David Villa a fost singurul care a mai izbutit să schimbe direcția jocului și să le dea un moment de respiro apărătorilor de la Atletico. I-a ieșit pînă în ultimele minute, cînd, prea obosit ca să-și țină echipa în spate, Villa nu a mai putut contra atacurile neînduplecate ale celor de la Real, pentru care părea doar o problemă de timp pînă la egalare. Și așa a și fost. Iar în ultimul minut de prelungiri, cînd fanii lui Atletico cîntau și își vedeau deja favoriții cîștigînd pentru prima oară în istorie această cupă, Sergio Ramos marca cu sînge rece.

Deodată stadionul devenea un vulcan de emoții în timp ce visul lui Atletico se risipea printre degete precum nisipul. A reușit Diego Simeone să-i trezească din hipnoză, însă nu le-a putut da și din forța sa fizică, iar în cea de-a doua repriză a minutelor suplimentare Realul și-a arătat furia. Mai întîi prin Ramos, iar mai apoi prin Bale și Ronaldo din penalty, scorul final de pe tabelă fiind 4-1. Nedrept. Însă, Realul a demonstrat o lecție învățată de la ceilalți rivali ai lor, Barcelona, că fotbalul nu este al celor bogați, ci al celor care fac spectacol. ■

MAI PLAȚI CA ECRAN-
Vasul TVR ia apă



de Adelina MEILIE | meilieadelina@opiniastudenteasca.ro

Asemeni unui joc de domino, unde o piesă pune la pămînt o alta ca să formeze o imagine spectaculoasă, problemele din TVR se declanșează una pe alta formînd o imagine ce vrea să arate abuzul managerial al lui Stelian Tănase, director interimar. După ce miercuri, 14 mai, TVR3 nu a mai difuzat interviul cu Traian Băsescu realizat de Brîndușa Armanca, fapt ce l-a determinat pe George Orbean, consilierul directorului TVR, să își dea demisia, conducerea Societății Române de Televiziune (SRTV) are în plan reducerea orelor de lucru a angajaților insituției de la opt la șase ore și implicit micșorarea salariilor. Această propunere va fi lansată de către Directorul General Interimar și Comitetul Director, pe 28 mai, Consiliului de Administrație.

Angajații TVR-ului, în frunte cu Cornel Mihalache, reprezentant al angajaților, strîng semnături într-o petiție publică pentru ca Stelian Tănase să fie scos de la conducerea TVR sau ca acesta să-și dea demisia. Pe 23 mai petiția avea aproximativ 200 de semnături, numărul lor fiind în creștere. Obiectivul principal este obținerea a 1000 de semnături pentru ca petiția să meargă la membrii Consiliul de Administrație al TVR, Comisiilor de Cultură din

Parlament, către European Broadcasting Union (organizație ce reunește radiodifuzorii publici din Europa) și către forurile europene.

Motivele pentru care aceștia vor să nu mai fie conduși de Stelian Tănase sînt multiple. Printre care cenzura de 40 de minute din 14 mai. Un alt lucru ce se vrea a fi rezolvat cu această petiție este cel al salariilor mult prea mari a vedetelor nou-venite în TVR fără concurs. De exemplu Mircea Dinescu, care a luat de la TVR, cumulativ, 9000 de euro. Chiar dacă persoane cunoscute din mediul public românesc sînt prezente la TVR, acestea nu au făcut ca programul TV să fie mai vizionat. Cu această ocazie multe lucruri ies la lumină. În urma concedierii din 2013 a 619 de persoane, este adevărat că Televiziunea Română a avut un profit de aproximativ trei milioane de lei. La nimic bun pentru că datoriile TVR-ului la sfîrșitul anului trecut se ridicau la circa 788 milioane de lei. Vedetele aduse în martie 2014 la postul public și puse în funcții care erau deja ocupate, nu ajută deloc bugetul postului TV, iar în acest timp există moderatorii și producătorii interni, care nu sînt implicați în nici un proiect, se plîng angajații semnatari. Păcat însă că nimeni nu ascultă! ■

DE LA CENTRU

Primul contact intim cu un robot

Ce-ți faci tu cu mîna ta, se cheamă *selfie*! E cea mai tare chestie pe care am auzit-o în ultima vreme. A fost nevoie de niște aparate foto care să-ți permită să te pozezi oriunde-orîcînd ca să trezim narcisismul în noi? Sau am avut în noi mereu dorința asta de a ne expune, doar că foloseam alte mijloace. Și totuși, parcă ieșitul pe ulița satului, ostentativ, nu egalează *selfie*-ul.

Le-am văzut pe toate: *selfie* în oglindă cu două degete ale victoriei doar că pe orizontală, nu pe verticală, cu buzișoare țuguiate, cu ochi inocenți care rostesc: cum? sînt pozată? Chiar acum? Și mai sînt și *selfie*-urile lucrate, repetate de n ori pînă la varianta de Facebook, pînă cînd fața intră în expresia: mă poți poza orîcînd, sînt drăguță în orice poză! Am și încercat cîteva poze, finuț, nu spun care... Și nu știu să zic ce m-a făcut să ridic telefonul, să poziționez bine obiectivul și să zîmbesc... *Selfie*-ul este, pe undeva, prima experiență intimă pe care o ai cu un robot. Pînă acolo a ajuns tehnologia. Ce-ți oferă în schimb telefonul? Tragedii atunci cînd se strică, isterie cînd nu-i merge Internetul... Zîmbetele pe care de obicei le aveam în intimitate sau păstrate pentru momente sau oameni dragi sînt înghițite hulpav de o memorie rece de telefon. Bine, apoi distribuite într-o rețea care la rîndul ei a pus în groapa comună zîmbete false. Multe, identice, chinuite unele, altele chiar pline de culcare.

E clar, am intrat în tăvălugul



Andreea ARCHIP
Reporter TVR

hipsterilor care caută raza de soare în balta de ploaie, dar dacă am da drumul la zîmbetele astea să hălăduiască pe străzi, ziua în amiaza mare, într-o explozie de veselie. Nu e nicio problemă să-ți postezi bebelușii goi pe rețelele de socializare, burțile de gravide, cinele în familie și gesturile calde în fața miilor de *friends*, dar e nepotrivit să-i zîmbești unui amărît în metrou sau măcar unui prieten din *offline*.

S-or mai închide telefoane în nas în secolul *selfie*-urilor? Eu n-am mai auzit. În schimb răzbușnarea perfectă este „să dai block” pe Facebook, să refuzi omului accesul la universul tău virtual. Și învățăm cu pași mici cum să ne protejăm în online de hoți, fără să ne dăm numere de telefon sau adrese. Uităm însă să interacționăm cu oamenii pe stradă. Dar pînă la urmă, ce-ți faci tu cu mîna ta... ■



Vrei atît de mult să vină vacanța și să pleci la mare încît în fiecare zi mergi în părculețul pentru copii din cartier doar pentru a sta cu picioarele goale în nisip. Și ca experiența să fie și mai asemănătoare cu cea din Vamă de fiecare dată aduci și cîteva chiștoace de țigară.



Ai ajuns la concluzia că nu îți mai dorești nimic. Bani ai din plin, dulapul este doldora de haine, iar pe hol nu mai ai loc de nici un pantof. La facultate lucrurile stau și mai bine, notele de la examen sînt extraordinare iar relația cu profesorii nu ar putea fi mai bună. Ar merge poate o cola.



În fiecare zi aprinzi lumînări la biserica din cartier, doar-doar se va gîndi cineva să scoată sesiunea din programa de la facultate. Și dacă tot ești acolo pui lumînări la morți pentru toți profesorii. Dacă tot o să dai examene măcar să nu aibă cine corecta lucrările sau cine pune notele.



Vrei să faci plajă, ți-ai cumpărat costum de baie și tot felul de loțiuni. Totuși nu știi unde să mergi pentru că încă nu s-au dat drumul la ștranduri, iar la marginea orașului te simți prea expusă. Singura soluție ar fi să urci pe cămin și să îți amenajezi acolo un loc pentru bronzat.



După meciul Stelei cu Astra și cel al lui Atletico cu Real ai găsit cea mai bună soluție pentru a scoate un ban rapid și cinstit. Ai de gînd să împrumuți unul din video proiectoarele de la facultate și să difuzezi meciuri pe pereții căminului. Poate mai cumperi și niște bere și florițele pentru microunde.



Săptămîna viitoare vei merge la o nuntă și încă nu ai găsit o rochie care să-și placă, iar pantofi nu găsești pe mărimea ta. Asta însă nu prea contează. Ai merge și în costum de baie dacă e nevoie. Singura ta dorință este însă să fii tu cea care va prinde buchetul miresei.

Ouăle kamikaze în război cu Legile lui Newton

Peste 30 de echipe au acceptat provocarea celor de la Red Bull.

Aveai nevoie de aptitudini speciale vinerea trecută ca să te poți înscrie la „Red Bull Gravity Challenge”, iar una dintre reguli a fost ca în fiecare echipă să existe cîte trei specialiști. Un „cOURdonator proiect” care să gîndească o trăsnaie zburătoare, un „specialist în Fizica Gălbenușului” care să știe la cîte bobîrnace rezistă un ou și un „Aerodinamician Șef” care să calculeze parametri ca viteză, presiunea sau direcția vîntului. Astfel, aproape 100 de „profesioniști în domeniu” s-au adunat în fața corpului B a Universității „Alexandru Ioan Cuza”, unde i-au arătat „Domnului Newton” că chiar și legile fizicii pot fi încălcate.



Doar cîteva echipe au reușit să aducă oul jos în siguranță.

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Căpitanul echipei „Două ouă și-un cocoș” e sigur că dispozitivul său ar putea ateriza și de pe lună dacă ar putea, explicîndu-ne că o sursă de inspirație în proiectul lor a fost și Mihai Eminescu. Nu știm sigur la ce se referă, iar moderatorul ne face semn frățește să-i aplaudăm „pentru că eu unul nu am înțeles nimic”.

Nu reușim să-i încurajăm prea tare, căci deasupra noastră, din cauza unor defecțiuni mecanice, un alt dispozitiv prezentat anterior deviază de la traseu și se lipește de asfalt precum o clătă. Toți privim înmărmuriți, în timp ce unele voci spun că „nimeni nu ar fi putut scăpa cu viață de la o asemenea catastrofă”. Deodată, printre studenți își face loc panicat și un tînar cu un halat alb ce se repezește cu o trusă medicală către locul accidentului. Doctorul Ouatu se aruncă pe burtă, caută semne de viață, însă ochii săi dezamăgiți și balta de „sînge” galben nu înseamnă decît un singur lucru. Oul nu a avut nicio șansă.

Omleta gravitațională

Printre minunățiile tehnice gata să încurce gravitatea se numără și un colac de salvare cu picioare, pasagerul fiind sprijinit în mijloc de niște cartoane lipite cu scoci. Domnul „Macaragiul”, responsabil cu ridicatul invențiilor la cei 12 metri se uită pieziș, pesemne că nu prea are încredere în reușita oului kamikaze. Aceeași impresie o lasă și portarul de la universitate, care după ce inspectează sistematic dispozitivul, își dă șapca arsă de soare jos și se scarpină pe scăfîrlie zîmbind ghidus.

Calculînd cea mai bună traiectorie pînă la tîgaia de dedesubt unde oul trebuie să debarce, cOURdonatorul dă drumul colacului și cascade ochii aproape îndeajuns cît să-l cuprindă pe zburător cu pleoapele. Trăsnaia reușește să ajungă unde trebuie, dar nimeni nu mișcă nimic pînă ce doctorul nu ajunge la pilot ca să-i facă analizele. Domnul Ouatu se ridi-

că bucuros în picioare și ne dă Ok-ul. Acesta a supraviețuit! Singurul neimpresionat de această realizare e un tînar cu un sacou albastru și o pălărie ca de pirăți. Puțin plictisit, domnul Newton învîrte cîteva hîrtii pe care se află punctajul echipei: 25 de puncte. Ar fi obținut mai mult doar dacă oul s-ar fi lipit nevătămat de pămînt, însă n-a fost să fie.

La fel de ingenioase ca invențiile sînt și numele echipelor, fOUTastic 3, YOLOu, ImpOUderabilitate, EGGsperts, Gălbenușul Agitat, Electric Yolks ș.a., prezentîndu-și toate, pe rînd, dispozitivele. De la cele mai complicate realizate pînă la cele cu baloane, doze goale de suc, papuci vechi sau saci de gunoi pe post de parașută. Totuși, singurii care s-au gîndit la confortul oului au fost niște studenți veniți direct din Zona 51, echipa Aero, pregătîndu-i zburătorului „o cameră de zi în care să se relaxeze cît timp se află în aer”. La siguranța oului s-au gîndit și cei din EGGminator care inspirați de filmul

„Up”, au venit cu o cloșcă din carton de care au legat mai multe baloane. Iar spre deosebire de alte experimente eșuate, EGGminatorul levitează ca o pană deasupra noastră și ajunge în siguranță în „tîgaie”. Din păcate, cobaiul a rămas la căldurică în cloșcă și nu a vrut să iasă în lume, iar de aceea băieții primesc doar 25 de puncte. Supărat, unul dintre specialiști ia cu grijă oul din burta „mamei” și îl strîvește de casca de ingineri pe care o are pe cap, unde pe o bucată de hîrtie scrie că „No eggs were harmed during our tests” (n.r.: Niciun ou nu a fost rănit în timpul testelor).

După încă cîteva încercări în care doar cîteva invenții simple reușesc să-l facă pe domnul Newton să acorde punctajul maxim și să reformuleze Legea Gravitației, experții eșuează unul după celălalt. În urma lor nu rămîn decît cadavre, pe care unul dintre organizatori trebuie să le curețe. La fel și acum, dar în loc să

dea la o parte omleta, tînarul își ia mătura, o ascunde la spate și se îndepărtează precaut de accident. La locul tragediei apare de nicăieri o găină cu adidași, care se pune în genunchi și își pune mîinile aripile pe cap. Totuși, uită rapid de toți puișorii sacrificați și pare că înnebunește fugind de colo-colo atunci cînd primește o doză de Red Bull.

Încercînd parcă să vorbească pe limba găinii de mai devreme, unul dintre membrii echipei „Ouă tari” explică planul de bătaie: „Cotcodac-cotcodaaac, cot-cot-cot-cot-codac. Iar apoi o să cotco-cotcodac pînă ce ajunge să cot-cot-cotcodac”. Din nefericire, invenția lor care a însemnat un prezervativ umflat pe post de parașută și o cutie de carton, s-a făcut țandări la impactul cu pămîntul. La fel și oul. Nedumerit, moderatorul ia găina umană de gît și o întrebă: „Pînă la urmă ce a fost primul? Oul sau găina? –Cocoșul!”. ■

FLORI DE MAI CU MIROS DE IAȘI

Alternosfera scutură versurile din chitară

de **Ana Maria BUCUR** | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Cum să răspundem atunci cînd vocalistul ne întrebă „Cîte lacrimi fac o mare?”. E simplu, nu putem. Dar putem brăzda cerurile în căutarea răspunsurilor. Și ca să ne ușureze munca, trupa „Alternosfera” a venit să concerteze în Underground pub, vineri, 23 mai.

Apariția trupei este ca o pastilă efervescentă căci lumea începe brusc să țopăie, ca și cum ar vrea să culeagă stele. Acordurile de chitară înlănțuite cu cele ale tobelor aruncă spre public cu poezie criptată. Căci doar în opera lui Ion Barbu se mai găsesc motive matematice și infinitul calculat în virgule. Prinși în salturi, toți repetă fiecare cuvînt ca într-o rugă strigată. Un băiat care a rămas în urmă cu cîntatul, își scoate telefonul alb și începe să urmărească versurile de pe *display*. Literale i se oglindesc în ochelari, iar lumina îi creionează gura mișcîndu-se pe ritmul muzicii.

De undeva dintre reflectoare, țîșneșc ca din tun aburi răcoritori. Ne aruncăm în drumul lor, iar ei ne învelesc ca-ntr-un cearșaf. Nu mai vedem nimic, dar putem simți părul fetelor care dau din cap, pentru că ne biciuie spatele făcîndu-ne vînt. Atingerile rapide și involuntare prinse în mișcări dezordonate sînt ca niște pansamente

pentru căldură.

Liceenii cîntă alături de cei mai maturi că îi omoară „wamintirile”, însă cel mai credibil pare Marcel, solistul, care se sprijină aproape sfîrșit de microfon cu ochii închiși.

Apoi ridică mîinile în bătai deasupra capul și ne îndeamnă să facem la fel. Pentru prima dată, sticlele, pline sau goale, ne încurcă și căutăm mese pe care să le lăsăm. Așa putem mai bine să menținem ritmul cu palmele. Gîndurile ne sînt dezacordate și ne bucurăm de orice gest de pe scenă. Vocalistul desprinde microfonul de suport și îl plimbă pe la colegii din trupă, de parcă fiecare ar avea altceva de spus. Mărturisim în cor că „sîntem visători”, ca o vinovăție pe care ne-o asumăm. Însă nouă ni se iartă pentru că sîntem mulți și legănați de versuri.

În luminile reflectoarelor multicolore strălucesc brățărilor fosforescente legănate de palmele care strigă după bis. Melodiile care au alternat între cele noi și cele mai vechi, cunoscute de toată lumea, ne-au dat puterea de a captura în telefoane printre fum și mîini ridicate, imaginea celor nu anuță că „ploile nu vin”. ■

PUNCTUL PE VIP

Un geniu la poarta lui Ghiță

de **Mădălina OLARIU** | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Pe fetița care îl aștepta seara la porțiță pe Ghiță ne-o amintim din anii 2006, cînd la cîțiva ani urca pe scenă ca să ne cînte o melodie peltică. Mereu cu o rochiță îmbulînată, tîrîind după ea un geamantan mare și roșu, ne amuza felul ei de a pronunța cuvintele și versurile care dojeneau. Și amintire a rămas. De la cei trei ani de cînd a intrat în Cartea Recordurilor și pînă acum, la cei 11 ani, nu s-a mai auzit nimic despre ea. A rămas însă cunoscută ca „cel mai tînar cîntăreț care a susținut un concert”, „cel mai tînar talent care are un album”, „cel mai tînar solist care a primit trei premii MTV” sau „cel mai tînar solist care a primit 10.000 de euro pentru o singură piesă”. Mai mult, tot în acea perioadă a scos și a vîndut păpușa Cleo, care îi semăna leit și care i-a adus vînzări record de două milioane de euro.

După o pauză de cîțiva ani, aceasta a fost înscrisă pe locul patru într-un clasament al copiilor-geniu, alături de copii din toată lumea care la șapte ani au făcut intervenții chirurgicale sau care au un IQ estimat la 210. Asta a atras din nou pri-



Cleopatra Stratan va reveni pe scenă.

virile asupra ei, astfel încît după opt ani, Cleopatra va reveni pe scenă alături de tatăl ei într-un concert la sfîrșitul lunii mai. Asta însă nu înseamnă că va fi neapărat o revenire a sa, dacă avem în vedere că în momentul de față tariful cerut de ea a scăzut de trei ori, iar melodiile au rămas aceleași ca acum mulți ani.

Unul dintre motivele de la care a pornit retragerea ei se pare că ar fi fost faptul că tatăl său, Pavel Stratan ar fi fost acuzat că își exploatează copilul, fiind la repetiții ore întregi. Poate că de data asta nu va mai dispărea de pe scenă din cauza orelor prea multe de repetiții, ci își va forma noi fani, de data asta ai copilului-geniu Cleopatra. ■